

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ВІДОКРЕМЛЕНИЙ ПІДРОЗДІЛ
«РУБІЖАНСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ КОЛЕДЖ
ІМЕНІ О.Є. ПОРАЙ-КОШИЦІ
ЛУГАНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА»**

**МАТЕРІАЛИ ХІ РЕГІОНАЛЬНОЇ
НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ.
ДУХОВНІСТЬ. МОРАЛЬ. ГРОМАДЯНСЬКІСТЬ»**

Матеріали ХІ регіональної науково-практичної студентської конференції «Українська молодь. Духовність. Мораль. Громадянськість» / - Рубіжне: РПК, 2016. – 54 с.

Збірник містить матеріали учасників ХІ регіональної науково-практичної студентської конференції «Українська молодь. Духовність. Мораль. Громадянськість». У збірці відображена науково-творча діяльність студентів у сферах: національно-патріотичне виховання, морально-духовне виховання, естетичне виховання, виховання толерантного ставлення до людини, фізичне виховання.

Схвалено методичною радою РПК імені О.Є. Порай-Кошиці
ЛНУ імені Тараса Шевченка
Протокол № 5 від 28.04.2016 р.
Голова методичної ради

Ковнір Л.І.

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРИОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

Біловол Я.С.

Науковий керівник Григор'єва Н.В.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.Є. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

СИМВОЛІКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Кожна нація, кожна соціальна група має свої символи, що виробилися протягом багатьох століть і були освячені віками.

Символи – це відокремлене явище в житті народу, це – втілені в рухи і дію світовідчуття, світосприймання та взаємини між окремими людьми. Ці взаємини безпосередньо впливають на духовну культуру народу, що в свою чергу впливає на процес постання народної творчості, тому народна творчість нерозривно зв'язана з звичаями народу.

Символіка - є важливою стороною культури народу.

Державний Прапор України. Прапор — це певного кольору чи кольорів і форми полотнище з елементами та іншими прикрасами, яке є символом країни, території, організації, партії, навіть однієї особи. Українські національні кольори — блакитний і жовтий. Блакитно-жовтий прапор був затверджений у березні 1918р. З давніх-давен українська земля була хліборобським краєм. Блакитне небо над золотом нивою — ось який прекрасний зміст нині вкладає у національні кольори кожен українець патріот. Отже, наш прапор — блакитно-жовтий. А чи можна сказати, що він жовто-блакитний? Ні, оскільки за правилами геральдики (наука, що вивчає герби) кольори «читаються» згори донизу. До прапора виявляють пошану, схиляючи голову чи вклоняючись, а часом і стають на одне коліно. Військові віддають прапоріві честь.

Державний Герб України. У символіці герба – втілюється державний устрій народу. Згідно зі статтею 20 Конституції України, встановлюється з урахуванням малого Державного Герба, як його головного елемента, і герба Війська Запорізького, і затверджується не менше як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України. Золотий тризуб князя киявського Володимира на синьому полі. У ньому відображена триєдність життя. Це батько—мати—дитина, які символізують собою силу, мудрість, любов.

Державний гімн – це закріплена в законодавстві країни офіційна музико-поетична емблема, яка виражає коло певних ідей політичного характеру та символізує суверенітет держави.

Державний гімн України – це національний гімн на слова Павла Чубинського, та музику Михайла Вербицького.

Державний гімн є офіційним символом держави, який виконують під час підняття державного прапора, відкриття урочистості, при певних прийняттях військової присяги.

Народні символи України — це святині українського народу.

В українській графіці використовуються символи й образи з пісенної народної творчості, з легенд, що використовуються в обрядах і звичаях.

Вишиванка — символ здоров'я, краси, щасливої долі, родової пам'яті, порядності, чесності, любові, святковості; оберіг. Вишита національна жіноча та чоловіча біла сорочка. Символіка вишивки залежала від того, кому призначалося вбрання: парубкові — нареченому, чоловікові, хлопцеві; дівчині, заміжній жінці. Народ ставився до вишиванок як до святині.

Український рушник. Вишивати рушники — давній український народний звичай. Велике значення мають рушники у повсякденному житті. Хліб – сіль на вишиваному рушнику – це для українців символ гостинності, тому він був у кожній оселі: «Хата без рушника – це не хата», говорить народне прислів'я. Рушниками прикрашали обов'язково приміщення, вішали їх над дверима та вистилали на підлогу, вішали між вікнами. Всі члени родини мали свої рушники. Особливо ретельно готували дитячі рушники. Рушники для дівчат називали росяночками, для хлопчиків – грайлинами. Рушник – є символом гостинності, зустрічі людей хлібом – сіллю.

Український вінок. Вінок — символ життя, долі, життєвої сили; символ дівочтва. Український віночок – не просто окраса, а оберіг, «знахар душі», бо в ньому є надзвичайна сила, що знімає біль, волосся береже. В давнину їх носили тільки дівчата. Плели з живих квітів. Вважалося, що в них є чаклунська сила, здатна захистити від будь-якого лиха. Тому український віночок не просто прикраса, а й оберіг.

Традиційно український віночок прикрашали різнокольоровими стрічками. Кожен кольор мав свою символіку. Так, коричневий — це символ землі, жовтий — символ сонця, синій — символ неба і води, зелений — символ мудрості, рожевий — символ врожаю, малиновий — символ здоров'я, фіолетовий — символ мудрості.

Коса-дівоча. Волосся — символ богині неба, землі; багатства; розвитку духовних сил; енергії, вогню, плодючості, здоров'я; символ скорботи, трауру; обстрижене волосся — символ покритки (стриги), втраченого дівочтва, цнотливості; «народження-смерті»; вічної пам'яті; оберіг.

Українська писанка. Писанка — символ Сонця; життя, його безсмертя; любові і краси; весняного відродження; добра, щастя, радості. Кожен орнаментальний мотив має певне сакральне значення. З них на писанці складається мальована молитва про злагоду і мир поміж людьми. У християнській культурі українців писанка стала символом воскресіння. В народі кажуть: «У світі доти існуватиме любов, доки люди писатимуть писанки».

Майже кожен народ має свої рослинні символи. Мають їх також і українці.

Пшениця – символ краси життя, щасливого добробуту, тілесного і духовного багатства. Якщо життя хлібина дає здоров'я і силу, то пшеничний коровай додає до них щастя і красу.

Якщо жито — трудова проза життя, то пшениця - його святкова поезія. Здавна під пшеницею розуміється образ дівчини, навіть нареченої, а під житом - образ натруженої і втомленої життєвими турботами жінки, навіть вдови.

Хліб - символ життя. З давніх-давен він у великій пошані в народі. Недаремно у молитві до Бога «Отче наш...» люди, як великої милостині, просили не позбавити їх хліба, бо він не просто основа життя. Споконвіку хліб називають святим. Він завжди лежав на столі. Хліб з людиною від народження і до смерті. З хлібом ідуть на родини, хрестини, новосілля, сватання. Недарма говориться в народних приказках: хліб – усьому голова;

сила – від хліба, хліб – від землі; хліб – батько, вода – мати; якщо хліб і вода, не страшна зима; багато снігу, багато хлібу.

Соняшник - символ Сонця, праці й достатку, сили і добробуту. Він - чи не найсильніший серед квітів. Соняшник символізує Батьківщину: як соняшник повертає за Сонцем свою голову, так і людина думкою, словом і ділом звернена до своєї Вітчизни. Як Сонце для соняшника - єдиний і незамінний орієнтир, так і для людини Батьківщина - єдина і найвища цінність.

Вишня — символ світового дерева, життя; символ України, рідної землі; матері; дівчини-нареченої.

Калина — символ життя, крові, вогню. Навесні калина вкривається білим цвітом і стоїть як наречена у білому вбранні, а восени палахкотить гронами червоних плодів. Калиною уквітчують весільний коровай, оселю, печуть смачні пироги, лікуються. Народ склав про неї багато легенд та пісень.

Завжди любили люди цілющу красуню калину, вона росла біля кожної хати. Красива вона і в пору цвітіння, і коли багряніє восени листя, і взимку, коли на тлі білого снігу червоніють її ягоди. Дівчата вишивали на сорочках калину, її вплітали у віночок. З гілочки калини батько синові робив сопілочку, а слабеньким дівчаткам-немовляткам робили колисочку із калини.

Верба - символ краси, неперервності життя. Вона дуже живуча: встромиш у землю гілочку, і виросте дерево, засип ранку порошком меленої вербової кори - і кров зупиниться. „Без верби і калини – нема України”, – говорить в народній приказці. З давніх-давен на Україні вербу вважали святом деревом. Перед Великоднем шостий тиждень посту називався "Вербним". На Вербному тижні, у неділю, святити вербу. Освячені її гілочки служили оберегами полів від граду, під час грози їх викидали на двір, щоб, як казали, "град припинився", обкурювали хату від хвороб, клали у купіль немовляти. Діти хльоскали один одного освяченими прутиками, приказуючи: “Не я б'ю - верба б'є”. На це хльоскання не можна було ображатись, оскільки верба давала силу і здоров'я.

Барвінок - символ вічності та кохання. Ця рослина, коли ще не мала своєї назви, дуже заздрила запашній фіалці, бо та була у великій шані серед людей. І тоді вона звернулася до богині Флори, щоб та подарувала їй аромат, красу і людську любов. Однак не всесильною була богиня квіті і весни, не змогла вона нагородити рослину великою красою. Зате дала їй гучну назву "вінка", що означає "перемога". Що ж переможного вбачали люди у цій скромній, з такими скромними синіми віточками рослині - вічнозеленій окраси наших гаїв, садів? В ній прихована могутня цілюща сила перемагати тяжкі недуги. За це люди подарували барвінкові свою любов. Барвінок - символ вічності буття і життєвої сили, провісник весни.

Тополя також є нашим народним символом. Зі стрункою тополею порівнювали гнучкий дівочий стан та нещасливу дівочу долю Тополя - символ дівочої краси, а також жіночого й дівочого суму, їх самотності. Тополя край дороги - це образ жінки чи дівчини, котрі чекають своєї долі чи свого судженого... Вона струнка і красива від ранньої молодості до зрілих літ. Уособлює тонку натуру, чутливу до впливу років та оточення: як з роками на тополі з'являється все більше засохлих гілок, так і людину з літами «обсідають» усе нові й нові проблеми - до невіршених старих додаються болючі нові, які вимагають вирішення. Так само, як тополя не любить рости одна, в основному, ми бачимо ряд тополь або хоча б декілька їх, так і людина не може жити самотійно: їй потрібна підтримка або хоча б присутність її рідних, друзів, знайомих.

Дуб є символом сили, могутності, довголіття. Матері своїм синам на сорочці вишивали листя дуба, щоб син був сильним, міцним. Спали на дубових меблях, які, за повір'ям, додавали під час сну сили. Дуб, як і інші наші народні символи, має лікувальні властивості. У дубовому лісі добре почувують себе люди, які страждають на серцеві захворювання.

Всі вони наші давні і добрі символи, наші обереги. Можливо, маючи такі прекрасні символи, український народ зумів уберегти від забуття нашу пісню і думу, нашу історію і родовідну пам'ять, волелюбність. Символи об'єднують, згуртовують людей. У символах відображені прагнення людей, їхня історія, традиція. Тому так цікаво з'ясовувати, що ж стоїть за символом: легенда чи реальне явище, історична подія.

Жосс Р.В.

Науковий керівник Овчаренко Т.Д.

Первомайський індустріально-педагогічний технікум

КРИВАВЕ ОБЛИЧЧЯ ВІЙНИ

Найбільшою людською цінністю є життя. Найбільшим злом, що руйнує його – війна. Кожен військовий конфлікт – це страшний злочин проти людства. Українці за всю історію жодного разу не пішли війною на інший народ, жодній

країні не оголошували війну. Війна – складне суспільно-політичне явище, пов'язане з розв'язанням протиріч між державами, народами, національними і соціальними групами, з переходом до застосування засобів збройної боротьби, що відбувається у формі бойових дій між їхніми збройними силами. Як правило, характеризується крайньою колективною агресією, руйнуванням та високою смертністю.

Найстрашнішою добою для світу стала Друга світова війна. Саме вона забрала 62 мільйони людських життів. За роки існування СРСР історія втрат радянської держави, а тим більше УРСР, замовчувалася або спотворювалася. За часів Й. Сталіна прями втрати визначено у 7 мільйонів. М Хрущов збільшив їх до 20 мільйонів, Л. Брежнев – понад 20 мільйонів, М. Горбачов – до 27-28 млн. осіб[1].

Гігантська бойня, розв'язана двома тиранами – Гітлером і Сталіним, стала безпрецедентним явищем в історії за масштабами винищення людей, крайньою жорстокості, нехтування будь-якими моральними засадами і нормами людяності. Український народ, як ніхто інший, відчув на собі трагедію війни.

У ту криваву віхолу, за традиційною версією, українці були втягнуті у вересні 1939 року. 22 червня 1941 року війська Німеччини перетнули радянський кордон. З перших годин війни ворог зустрів на українській землі відчайдушний опір. Тим більше вражає цинічне нехтування людським життям. Подія 1941р., відома як «Київська петля», явила своєрідний «рекорд» в історії воєн. У полон потрапило 650 тисяч червоноармійців та їх командирів. Влітку того ж року у так званій «Уманській петлі» опинилось 100 тисяч ненавчених, майже озброєних новобранців із сіл Центральної України. Всі вони були приречені. Це була справжня бойня для українців.

Аналогічні події повторились у 1942 році через провал безглуздої, з погляду на стратегію, наступальної операції під Харковом. Тоді бій у Барвінківському котлі забрав життя майже 240 тисяч радянських військових.

Прив'язаність комуністичних ідеалів до більшовицьких дат призвела до того, що з переходом Червоної Армії у наступ 3 листопада 1943 р. в районі Лютізького плацдарму при форсуванні Дніпра «трупамі солдатів Червоної Армії ріку перекрыло немов греблею».[2]. У битві за Київ загинуло від 417 тисяч до 1 мільйона бійців і командирів! Люди стали гарматним м'ясом.

З осені 1943 р. до осені 1944р. на українській території розміщувалася майже половина діючої Червоної Армії. О. Довженко, безпосередній свідок подій тих років, справедливо зазначав, що навколо України точилася добра половина всієї світової війни [2]. Втрати матеріальні і людські були катастрофічними.

Доктор історичних наук Олександр Лисенко констатує: усього безповоротні втрати українців і громадян України інших національностей колишнього СРСР упродовж 1939 – 1945 р. оцінюються в межах від 8 до 10 мільйонів [3]. Науковці Інституту демографії і соціальних досліджень ім.

В.Птухи НАН України цю цифру конкретизують: дев'ять мільйонів людей – стільки Україна втратила своїх громадян за період Другої світової війни. Сюди увійшли втрати військовослужбовців Червоної Армії (2.4 млн.), червоних партизанів і підпільників (0.2 млн.), воїнів УПА (0.3 млн.), втрати в результаті міграції жителів України за межі СРСР (1.7 млн.). На жаль, половину від загальної кількості жертв війни, склало мирне населення – 4.4 млн.[1].

У той же час демографічні втрати України внаслідок війни були значно більшими. Згідно з наведеними у книзі «Безсмертя. Книга Пам'яті України. 1941-1945.» даними, лише з січня 1941 по січень 1945 року вони становили 13 млн. 484 тис. осіб[4]. Для поповнення демографічних втрат воєнного періоду в республіці знадобилося 12,5 років.

В історії Другої світової війни багато сфальшованого, спотвореного. Ця комуністична практика має прояви і в наш час. В. Путін, який прагне створити з Росії імперію, неодноразово заявляв про те, що його країна – країна переможців, здолала б нацистську Німеччину й без допомоги України. На що наші науковці відповідають: кожен п'ятий з усіх, хто загинув на фронтах Другої світової війни, - українець. Україна дала фронту більше семи мільйонів воїнів!

Вчені підраховали, що якби Україні вдалося уникнути всіх катастроф, воєн, голодоморів та інших соціальних потрясінь минулого століття, то українців було б зараз понад 85 мільйонів[1]. Якби ж ...

Хто ж знав, що в XXI столітті нова біда прийде на українську землю і знову будуть гинути люди. До Книги пам'яті полеглих за Україну, станом на 21 січня 2016 року, внесено 2800 загиблих[5]. І знов гинуть наші ровесники. Під час виступу у київському військовому лицейі ім. Богуна з Президент України П. Порошенко зазначив: станом на січень 2016 року серед загиблих на сході України нараховується 21 юнак віком до 18 років, а також 650 осіб від 18 до 25 років[6].

Друга світова війна 1939-1945 років, Антитерористична операція на Сході України в наш час – події, відділені десятиліттями, проте в основі однакові – це криваві злочини проти людства. І як були покарані гітлерівські нацисти, так відплата прийде і до тих, хто посягнув на нашу українську землю. Війни ж нехай залишаться в пам'яті вдячних нащадків як пересторога кривавого хаосу і смертельного зла.

Заречна В.В.

Науковий керівник Вострикова Ю.О.

Лисичанський орден Трудового Червоного Прапора гірничий технікум

ВІДОМІ ЗЕМЛЯКИ

Народився Г. С. Куц 17 березня 1910 року в селі Циганівка Троїцького району Луганської області. Батько «був Семен Маркович, мати – Вустина Микитівна, а дідусь Марко був сином кріпака Петра Куца».

Дитинство промайнуло в українських мальовничих степах серед природи. Це спілкування надихає маленького Грицька до перших постичних замальовок. Так з'явився перший віршик – замальовка «Посуха», після великої пожежі –

«Пожежа вночі», а далі – «Роза вночі». У цей час хлопчик навчається у сільській школі. У 1925 році відкрилася семирічка. П'ятнадцятирічний юнак став учнем п'ятого класу. Уміння шити чоботи допомагало в навчанні: карбованці були необхідні для придбання шкільних принадлежностей. Оволодівши технікою віршування, почав складати віршовані рядки. Перший дорослий вірш мав назву «Осінь».

У 1929 році, після закінчення семирічки та учительських курсів, працював учителем «з ліквідації неписьменності». У цей же рік громада обирає Григорія депутатом сільської ради. Закінчивши 1929-1930 навчальний рік, вирішив податися до Середньої Азії.

Поневіряння, голод, тяжка робота (юнак брався за будь-яку), чужий клімат призвели до хвороби. Довелося повертатися на Україну. Подальші університети – шахти Донбасу, замість студентської молоді – гірники шахти імені Тітова.

У червні 1941 року мобілізовано як фахівця-фотографа, призначено фотолаборантом – дешифрувальником авіаційного полку. У листопаді 1942 року за хибним обвинуваченням відданий під трибунал: вирок – розстріл, який згодом замінили 10-ма роками таборів без права переписки. У таборі пробув на пів року більше. Звільнений після смерті Сталіна, а пізніше – реабілітований. Поверувшись, працює малярем, слюсарем, одночасно працює позаштатним кореспондентом газети «Лисичанскийрабочий», яку пізніше перейменовано у «Новий путь».

За своє життя Григорій Куц видав збірки: «Багряне листя» (1989), «На батьківській землі» (1990), «На кручах Дінця» (1991). Деякі поезії покладено на музику. Серед них і «Пісня про Лисичанськ» (1967), музику до якої написав старобільський композитор М. Шевцов.

З 1952 року Григорій Семенович пише картини, які демонструвалися у нашому місті та Луганській області. Живопис і поезія дуже тісно перетинаються. Він однаково яскраво передає свої світосприйняття і почуття як за допомогою картин, фотографій, так і через римовані рядки. Велика спадщина картин залишилась у краєзнавчому музеї нашого міста.

На жаль, не виданими залишились рукописи «В краю териконів», «Так веліло серце». «... Я знаю, що досить багато не зроблено мною, що мав зробити ...» - шкодував поет.

Хоч Григорій Куц багато працював, багатим матеріально він не був. Невелика садиба, маленький дерев'яний будиночок, старовинні саморобні меблі – ось та матеріальна спадщина. І в протиставлення їй - духовна спадщина – збірки поезій, картини, фотографії.

Вивчаючи матеріали, відкриваємо нові сторінки життя скромної талановитої людини – справжнього патріота рідної землі.

У віці 86-ти років 4 січня 1996 року Григорій Семенович помер.

Вшановуючи пам'ять талановитого земляка, у краєзнавчому музеї міста до 100-річчя від дня народження відкрито виставку картин, речей Г.Куца. У НЗШ № 24 міста Лисичанська - шкільний музей Григорія Куца (керівник Чернишова Т.А., вчитель української мови та літератури вищої категорії).

Література

1. Дінець обідне серця: Збірка поезій літераторів Северодонецька, Лисичанська, Рубіжного. – Луганськ: Світлиця, 2008.- 247 с. **2. Костриця Ю.П.** Золота книга Лисичанська. – Лисичанськ.: ТОВ “Лисичанська друкарня”, 2009 – 518 с. **3.** Лисья балка.: Літературно-художественный альманах. – Луганск.: ООО “Книжковий світ”, 2004. – 299 с. **4.** На крилах пісні.: Вірші та пісні. – Луганськ: ПП Афанасьєва В.І., 2009. -152 с. **5. Подов В.И.** История города Лисичанска. – Луганск.: Алма-матер, 2005. – 536 с.

Кошан М.О.

Науковий керівник Мещеряков І. Ю.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.С. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

ТРИСТА УКРАЇНСЬКИХ СПАРТАНЦІВ

Історія бою під Кругами Київської Юнацької школи ім. гет. Б. Хмельницького з московськими відділами, що наступали по головній залізничній магістралі Київ—Ворожба під команду Муравйова 29.1.1918 р., займає перші сторінки нашої нової воєнної історії.

Був то час офензиви московських революційних збройних сил проти України, яка в силу тодішніх політичних обставин спрямувала свої збройні сили на боротьбу за свою державність. У Бересті на мировій конференції німці признали українській делегації суверенне право боронити інтереси України, що і сталося проголошенням ІV Універсалу 22.1.1918р.

Щоб запобігти цьому державному фактові проголошення суверенності України, радянське командування рішило заволодіти Києвом. Це був стратегічний план Леніна і генштабу ген. Бонч-Бруєвича — професора рос. Воєнної Академії і першого Верховнокомандуючого червоною армією Московщини. Це була головна причина прискореної офензиви трьох московських вищезгаданих груп.

У Крутянській групі було 500 юнаків плюс 100 з лишнім студентської сотні — разом 600 вояків при 16 кулеметах проти 6.000 червоноармійської групи Муравйова.

Ворожа сторона, що була в 10 разів сильнішою, мала ще й артилерію на панцерниках. Головний удар червоних був скерований проти 3 і 4 сотні юнаків по правому боці залізниці; на лівому — знаходилися 2-га сотня, а на самому лівому крилі студентська сотня під командою сот. Омельченка, маючи перед собою багnistий терен; 1-ша сотня юнаків була в резерві, а за нею панцерник із одною гарматою.

29-1-1918 р. зрання почався наступ червоних москалів: заговорили гармати, тріскотіли кулемети й рушниці; п'яні матроси із Петрограду лава за лавою наступали. Юнацький фронт мужньо відбивав атаки ворога.

Уже у сутінках зимового вечора сот. А. Гончаренко видав наказ відступу студентській сотні, а потім усьому юнацькому фронтові, залишаючи ст. Крути ворогові. Крутянське сніжне поле вкрилось трупами червоних та 250 юнаків і 10 старшин. Ст. Крути більшовики зайняли з правого крила юнацького фронту. І тут сталася трагедія одної чоти — 27 студентів — студентської сотні, яка, не зорієнтувавшись у напрямку відступу, а скерувалася на світло на станції Крути, попала в руки більшовиків. У звірський спосіб та чота була знищена.

Отже, жертвою впало під Крутами біля 300 вояків. Юнацька школа винесла весь тягар бою. Вона освятила кров'ю нашу державність та основу армії УНР. Така є правдива і сумна історія Крутянського бою 29-1-1918 р. Це був сумний початок війни з Московщиною.

Політичне й моральне значення бою біля Крут є дуже велике для України, для нашої історії взагалі, бо Крути були вже другою Полтавою. Крути й Полтава — це наші мілітарні маяки, які вказують шляхи на 51 чи 52 географічну паралелі. Там лежить прірва Сходу Європи, яку засипати її не в силі вся Європа й Азія.

Велике щастя згинути так, в боротьбі, а не дезертирами, не нейтральними, не замішаними в юрбі страхополохами, що безплатними пасажирами силкуються прослизнути в нове царство української свободи. Велике щастя окупити своєю кров'ю забезпечення цієї свободи!

Література

1. Миколок О. Вибитий тиранами народ/ О. Миколок// Аргумент. – 2013.–№ 9. – С. 1.[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://argumentua.com/stati/vybityi-tiranami-narod>. **2. Довженко О.П.** Україна в огні / О.П. Довженко. – К., 1998. – С. 197. [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://www.ukrclassic.com.ua/katalog/d/dovzhenko-oleksandr>. **3. Лисенко О.Є., Муковський І.Т.** Звитяга і жертвність: Українці на фронтах Другої світової війни/. – К.: Вид. агентство «Книга пам'яті України», 1997. – 567 с. **4. Безсмертя.** Книга Пам'яті України. 1941-1945 /Під ред. І.О. Герасимова. – К., 2000. – 561 с. **5. Книга Пам'яті полеглих за Україну /** Під ред. [М. Попова](#). [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://memorybook.org.ua/> . **6. Виступ Президента під час Уроку Мужності для ліцеїстів Київського військового ліцею**

імені Івана Богуна та курсантів вищих військових навчальних закладів з нагоди вшанування пам'яті Героїв Крут. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-pid-chas-uroku-muzhnosti-dlya-lisceystiv-k-36680>.

Павлова О.О.

Науковий керівник Королишина Л.А

Лисичанський ордену Трудового Червоного Прапора гірничий технікум

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА КУХНЯ

Українська національна кухня – це ж така культурна спадщина українського народу, як мова, мистецтво, це неоціненний здобуток, яким можна і варто пишатися, який не слід забувати. Українська кухня створювалася протягом багатьох віків, тому вона відбиває не тільки історичний розвиток українського народу, його звичаї, традиції та культуру.

Українці — справдавна хліборобський народ, відтак і традиційна українська культура ґрунтується на цінностях хліборобської праці та шануванні хліба.

Так як традиційні страви – це страви в основному повсякденні, то готуватися вони мали легко та швидко, не потребуючи багато часу. Відтак, українська народна кухня взяла свій початок від простих у приготуванні сільських страв, основою яких є злакові та овочі, такі як картопля, капуста, буряк та гриби.

Багато зі страв української кулінарії набуло етнічної символіки, яка визначалася насамперед через усвідомлення українцями окремих страв як своєрідного коду національної культури, вписаних в систему етнічної історії.

Українська національна кухня склалася досить пізно, в основному до початку — середині XVIII ст., а остаточно — до початку XIX ст.

Борщ – одна з найпопулярніших українських страв. На Україні існувало три різновиди борщу.

Вареники — одна з найпоширеніших страв з вареного тіста з начинкою. Остання могла бути пісною чи скоромною — залежно від християнського календаря.

Галушки — типова для української кухні страва. Галушки готували майже щодня, здебільшого на вечерю. Ця страва була легкою у виконанні та надзвичайно поживною.

Голубці. Пшоно злегка приварювали, змішували з підсмаженою цибулею, свинячими шкварками, а у свято — з сирим м'ясним фаршем, додавали спецій та начиняли цією сумішшю запарені свіжі або квашені капустині листки. З 20—30-х років нашого століття голубці почали начиняти рисово-м'ясною сумішшю, а тушкувати, додаючи замість квасу томатний сік, соус чи пасту.

Капусняк — друга за значенням після борщу рідка овочева страва. Їго варили частіше у період зимових М'ясиць. Капусняк, як і борщ, заправляли перцем. Навесні та влітку, коли запаси квашеної капусти вичерпувалися, капусняк варили із свіжої капусти, додаючи для смаку сирівець. У піст цю страву робили пісною, на олії.

Каша — одна з найдавніших і найпоширеніших слов'янських страв. На Україні кашу виготовляли з пшона, гречки, ячменю, пшениці, вівса, кукурудзи, пізніше рису. Старовинний спосіб приготування смачної розсипчастої гречаної каші передписував смажити крупи у невеликій кількості смальцю, а опісля варити, як звичайно. Каша пріла у печі досить довго. Це була повсякденна обідня страва, друга після борщу.

Ковбаса — харчі, які виготовлялися переважно на запас. Ковбасу робили, як правило, перед Різдом, Великоднем, і вони були обов'язковою й почесною стравою на святковому столі.

Українське сало вважається делікатесом для багатьох іноземних гостей. Їго вживають у всіляких видах: тушкованому, вареному, свіжому, солоному, смаженому або копченому. Якщо в салі є численні м'ясні прошарки — це підчеревина, засолене сало — відомий всім бекон, обсмажені шматочки сала на сковорідці — шкварки, без яких неможливо уявити український обід.

У щоденному харчуванні селян чільне місце посідав хліб. З покоління в покоління передавалось шанобливе ставлення людей до хліба. Важливу роль відігравав хліб у багатьох звичаях і обрядах; він уособлював гостинність, добробут та доброзичливість. Хлібом і сіллю зустрічали дорогих гостей, рідних, з хлібом проводжали молодих до шлюбу, хліб приносили у дім новонародженого. Хліб був учасником дійств аграрної магії.

Холодець є популярним старовинним блюдом, яке присутнє на кожному українському застіллі. Приготування правильного холодцю — заняття не з легких.

Не менш тривалу традицію, ніж традиційні страви, мають і українські традиційні напої. Наші предки добре вміли зробити смачний напій з того, чим тішила їх родюча земля. Так, улюбленими напоями українців з давніх часів були квас і мед. З напоїв домашнього виробництва поширеними були й солодкі напої - узвари з сушини, або свіжих фруктів чи ягід.

Кожен народ протягом століть будував свою побутову культуру. Мною розглянута одна із сторін українського народного харчування.

Література:

1. Гайдай Л. Історія України в особах, термінах, назвах і поняттях. — Луцьк: Вежа, 2000. **2. Кравець О. М.** Сімейний побут і звичаї українського народу. — К., 1996. **3. Потапенко О., Кузьменко В.** Шкільний словник з українознавства. — К., 1995. **4.** Словник символів. Потапенко О. І., Дмитренко М. К., Потапенко Г. І. та ін., 1997.

Пилипенко О.С.

Науковий керівник Гудкова І.В.

Лисичанський орден Трудового Червоного Прапора гірничий технікум

НАШИ ГЕРОИ

Наш техникум богат героическими традициями. Среди наших выпускников, сотрудников герои войны и труда. В музее истории техникума собраны материалы об их судьбах. Мы, студенты с увлечением слушаем рассказы об их подвигах. Учимся у них мужеству, стойкости, отваге, патриотизму. Среди героев - Гильфан Батыршин и Иван Чернопятко. Они учились в техникуме в 1934 году по специальности «Маркшейдерское дело».

Гильфан Батыршин родился 19 декабря 1913 года (в посёлке Голубовка (ныне город [Кировск](#)) в шахтёрской семье. Окончил семь классов средней школы. В горном техникуме познакомился с Иваном Чернопятко. Он родился 11 сентября 1914 года в селе Нижнее [Дуганской области](#) в семье крестьянина. Их судьба связала на всю жизнь. И погибли они в один день. В 1936 году их призвали в армию. Они служили вместе в пограничных войсках на Дальнем Востоке. 29 июля 1938 года японцы с территории Маньчжурии напали на пограничную заставу, где находились Иван и Гильфан. Всего там было 11 пограничников, а нападавших японцев 150 человек. Подразделение под командованием Ивана Чернопятко отбило 11 японских атак. Иван принял командование подразделением после того, как командир, лейтенант С. Христоролюбов был ранен. Иван сам был дважды ранен осколками в грудь и в голову, но продолжал командовать подразделением. Он умело организовал оборону. Гильфан был ранен, и тоже не ушел с поля боя. А еще и вынес тяжело раненого командира лейтенанта П.Ф.Терешкина. Бой продолжался 4 дня. За мужество и героизм, проявленные при защите государственной границы Указом Верховного Совета от 25 октября 1938 года Батаршину Гильфану и Ивану Чернопятко присвоено звание Героя Советского Союза.

В 1946-47 г.г. состоялся Токийский процесс над японскими преступниками. В качестве свидетелей на нем принимали участие Чернопятко и Батыршин, они свидетельствовали об агрессии Японии против СССР в 1938 году в районе озера Хасан. 7 декабря 1947 года, возвращаясь в СССР самолетом из Токио, они погибли. Самолет в районе острова Аскольд попал в зону тайфуна и рухнул в море.

Среди наших героев Федор Тимонов, который пришел учиться в техникум в сентябре 1945 года уже, будучи Героем Советского Союза. Тимонов Федор Трофимович родился 11.04.1924 в Курской области. 22 июня 1941года для нашей страны настали тяжелые годы - мирное течение жизни было прервано войной. Миллионы людей, не щадя себя, шли на борьбу с гитлеровцами, чтобы спасти свою отчизну от поработителей. Был призван в Красную Армию и Федор Тимонов в 1943 году. Воевал в 1943- 1945 годах. Участвовал в освобождении

Литвы. В бою в районе деревни Глобеле уничтожил свыше 70 гитлеровцев пулеметным огнем. Был ранен, но не ушел с поля боя, поднял в атаку бойцов и одним из первых достиг государственной границы. Звание Героя Советского Союза присвоено в марте 1945 года. Закончил воевать на Дальнем Востоке, воевал с японскими самураями на территории Китая. А в сентябре 1945 года стал студентом Лисичанского горного техникума по специальности «Маркшейдерское дело». После окончания техникума продолжил учебу в Донецком политехническом институте. Работал директором на шахтах Луганской области. Сердце Федора Трофимовича перестало биться 24 марта 1999 года. Он похоронен на кладбище города Приволье. На доме по улице Калинина в г. Приволье, где жил Федор Трофимович Тимонов, установлена мемориальная доска.

Богдан Феодосий Васильевич родился 18 февраля 1926 г. в селе Забеловщина Борзнянского района Черниговской области. Был в годы оккупации в партизанском отряде, служил в регулярных войсках, участвовал в боях на 3-м Белорусском, 3-м Прибалтийском фронтах. В октябре 1944 года под г. Сигулда (Латвия) был ранен. Награжден медалями «За отвагу» за «Победу над фашистской Германией», орденом «Великой Отечественной войны» 2 степени. В послевоенное время Феодосий Васильевич закончил Харьковский горный институт, трудился на шахтах Луганской области. А для усиления кадров был направлен на педагогическую работу, директором ПТУ. С 1982 года по 1996 год Феодосий Васильевич – на посту директора Лисичанского горного техникума. Техникум готовил кадры для всей страны. Ему довелось руководить учебным заведением в сложное время: перестройка, распад СССР, начало независимости Украины. С 2004 года Богдан Феодосий Васильевич – на пенсии. Но он проводит активную патриотическую работу среди молодежи.

Летом 2014 года Лисичанск находился в эпицентре боевых действий. 20-24 июля на территории города проходила военная операция, рвались снаряды, гибли люди и мирные жители в том числе. Снаряд попал в дом Богдана Ф.В. К счастью, никто не пострадал, в квартире, куда попал снаряд никого не было. Но эта квартира находилась на одной площадке с квартирой Богдана Ф.В.. Феодосий Васильевич говорит, что было совсем не страшно, на войне и не такое пришлось повидать. В годы войны он был минометчиком.

18 февраля 2016 года в техникуме торжественно отметили 90-летие ветерана войны. Почетного гражданина Лисичанска Феодосия Васильевича Богдана. Юбиляра поздравили руководители города, преподаватели, студенты.

Я с интересом изучал биографии наших героев, это наша история, история города, учебного заведения. У героев мы учимся стойкости, мужеству, патриотизму. Они жили не щадя своего здоровья, молодости ради спасения жизней других людей. Мы гордимся нашими героями!!!

Сидоренко В. В.

Науковий керівник Новікова А. М.

Севєродонецький хіміко-механічний технікум

Східноукраїнського університету імені Володимира Даля

ПАТРИОТИЗМ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ

Актуальность исследования проблемы национально - патриотического воспитания в начале XXI века связана с процессами глобализации, трансформирующей представления о национальной идентичности. Особую актуальность исследование чувства гражданства и патриотизма приобретает в современной Украине. В настоящее время встают многочисленные вызовы, связанные с распадом СССР, крушением социалистической парадигмы развития, разрушением прежней системы ценностей, революциями, агрессией России, расколом в обществе и дефицитом доверия к власти. Всё это ведёт к снижению «градуса» патриотизма. Эти сложные и неоднозначные процессы требуют социально-философского осмысления. Это объясняет повышение интереса к этой проблеме в нашей стране, и проблема всё ещё остаётся открытой.

В данной статье не только анализируются разные взгляды на чувство патриотизма, но и рассматриваются методы, с помощью которых можно развить это качество. Политологи, аналитики, педагоги, философы ведут профессиональную дискуссию вокруг этого вопроса. Существуют диаметрально противоположные подходы. Некоторые ученые считают патриотизм пережитком прошлого в связи с процессами глобализации. Многими людьми патриотизм воспринимается как нечто несовременное, безнадежно устаревшее, а потому – вредное. Вредность патриотизма заключается в том, что он ведет к разобщению народов в то время, когда необходимо их полное единение (перед лицом экономического кризиса, экологических проблем, возможных техногенных и космических катастроф и т.п.). Поэтому его необходимо отправить на свалку истории. Кто-то считает, что это всего лишь лозунг, которым политики прикрывают далеко неблагоприятные цели. По убеждению эксперта института Горшенина, на современном этапе в Украине процветает «ура-патриотизм, в котором пиар доминирует над реальными патриотическими делами». Есть и такая точка зрения, что Родина везде, где сытно и весело. Большинство провозглашают любовь к своей стране важнейшей непреходящей ценностью, за которую можно отдать жизнь.

Неоднозначное отношение к этому чувству и у молодых людей, в частности, студентов. Экономический кризис вызвал политический, и всё вместе привело к катастрофическим последствиям. Для украинцев вопрос любви к Родине перешёл из теоретической плоскости в практическую. Пришло время испытаний для страны и надо ответить на вопрос: «Готов ли ты защищать интересы и целостность страны с оружием в руках?» Согласно исследованиям института Горшенина 80% украинцев связывают своё будущее и будущее своих

детей с Украиной, 76% гордятся своей страной, несмотря на трудности. Правда в том, что государство, ради которого украинцы идут на смерть, только предстоит создать, пока его нет. Создать его смогут граждане, которые, действительно любят свою страну и являются её патриотами.

Способствуют национально-патриотическому воспитанию методы, которые вовлекают молодых людей в активную деятельность. Уважение к прошлому – одна из составляющих патриотизма, поэтому в Северодонецком техникуме силами студентов, преподавателей и родителей создаются два музея. Студенты также самостоятельно проводят экскурсии, которые требуют подготовки и знаний об украинской истории и традициях. Встречи с участниками АТО учат защищать безопасность страны. И это тоже составляющая патриотизма. Работа в Євроклубе помогает самостоятельно искать истину, критически мыслить, быть инициативным и творческим. Дебаты, встречи, разговоры по душам, обсуждение информации об устройстве европейских государств помогают понять, что происходит не только в стране, но и в мире. Это взгляд в будущее. Необходимо учиться гордиться своей страной, даже в очень сложное время. Ищем положительное и красивое, когда проводим конкурс экскурсоводов по Украине. Создаём предмет гордости сами, когда сажаем сад на территории учебного заведения.

В. Даль трактует патриотизм, как «любовь к Отечеству». Учимся любить свою улицу, город, соседей, тогда не сложно будет полюбить страну. Отсутствие патриотизма у граждан является существенной угрозой национальной безопасности государства. В начале XXI века, как и прежде, лидирующие позиции в мире занимают страны с высоким уровнем развития патриотизма. Патриотизм призван дать новый импульс духовному оздоровлению и развитию народа.

Литература

1. Бех І. Програма патріотичного виховання дітей та учнівської молоді / І. Бех, К. Чорна // Світ виховання. – 2007. – № 1. – С. 23-34. **2. Горб Т. Й.** Громадянське виховання: інструменти дотику до особистості / Т. Й. Горб Виховна робота в шк. — 2014. — № 3. — С. 2–4.

Тюленева К.О.

Науковий керівник Ласовська К.В.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.Є. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

ДУХ НАЦІЇ

Як і всі інші суспільні організми у загальній ієрархії (людина — родина — громада — нація — вселюдство), нація функціонує у двох іпостасях — духовній і матеріальній.

Дух нації, що тотожний поняттю "дух народу", народжується з появою самої людської спільноти, яку називаємо народністю, чи етносом. Він забезпечує їй цілість і єдність, а водночас виступає як вияв універсального закону природи — її ієрархізму, що пронизує все, створене Богом. У всі віки дух нації був основою природної прихильності людини до власного народу. Ця прихильність (любов) — вічна і на ній ґрунтується відчуття Батьківщини.

Дух нації забезпечує народові стійкість — навіть у важких історичних обставинах. "Народ може від сильних утисків змінити зверхні ознаки своєї національності, але ніколи не змінить ознак внутрішніх, духовних" (Антонович В., 1991, с. 212). Так само і Д. Чижевський вважає, що "народна душа" — це сполучення надісторичних та історичних елементів. Перше з них, на його думку, не піддається змінам. Дух допомагає виживати національній мові, оберігає національну культуру, підтримує традицію.

Історія, зрештою, дає можливість зробити і таке суттєве зауваження: сила національного духу дуже зростає і стає непереможною, якщо він (дух нації) поєднується з ідеалом релігійно-духовним. Навіть дуже несприятливі історичні умови не можуть здолати народ, якщо він керується таким національно-релігійним ідеалом. Матеріальним втіленням духу нації є сам народ, його культура, мова, ідеологія, побут, звичаї, форми поведінки окремих членів спільноти тощо. Це — "обличчя національного духу". В історії людства таке "опредмечення" часто змінювалося і в різні періоди набувало різних форм. Залежно від історичної долі нації й волі самого народу, воно може бути гармонійним чи бунтарським, "оксамитним" чи жорстким, гуманним чи кровопролитним, — по-різному виявляти себе в стосунках людей, культурі. І якщо дух нації — вічний, по-своєму автономний, підпорядкований вищим законам, то форми його "опредмечення" зумовлюються історичними обставинами і особливостями життя народу. Немає сумніву, наприклад, що трактування вічного духу нації в середні віки було не таким, як у ХХ ст. Зокрема, очевидно, що перехід європейських народів до громадянського суспільства і відчуття ними власного розкріпачення у XVII—XVIII ст. привело до їх активного національного самовираження, зокрема й в культурі. Помилково ототожнивши дух нації і цей її історичний вияв, вони поспішили оголосити націю явищем "історичним", "тимчасовим". Правда, однак, полягає в тому, що дух нації виявляє себе впродовж всього історичного життя народу, яке, зрештою, має свій початок та свій кінець (М. Бердяєв, Г. Ващенко).

Дух нації є основою національної самосвідомості людини і національного виховання. Він повинен бути присутнім у всьому, що оточує дитину, та перебувати в єдності зі зовнішньою національною атрибутикою.

Національне виховання передбачає визнання національних вартостей як визначальних. До них належать: українська ідея, що втілює в собі прагнення до державності та соборності, патріотизм і готовність до самопожертви у випадку потреби захисту Батьківщини, почуття національної самопошани і гідності,

історична пам'ять, повага до державних та національних символів та до Гімну України, любов до рідної культури, мови, національних свят і традицій, повага до Конституції України і до обраних демократично владних чинників, орієнтація власних зусиль на розбудову Української держави та прагнення побудувати справедливий державний устрій, протидія антиукраїнській ідеології, прагнення до розвитку духовного життя українців тощо.

Практичні зусилля, спрямовані на становлення нашої державності, є похідними від патріотизму. Патріот не виконує свою роботу будь-як, не нищить природу, не збагачується нечесним способом, бо все це завдає шкоди його Батьківщині.

Література

1. Лановик Б.Д., Матисякевич З.М., Матейко Р.М. Економічна історія України і світу. Підручник. – Вікар К., 2001. 2. Історія держави від первісної доби і перших цивілізацій до встановлення індустріального суспільства – Генеза К., 1999. 3. Джохансон Д. Истоки рода человеческого. – М., 1984. 4. Павленко Ю. Історія світової цивілізації. Соціо-культурний розвиток людства, Навчальний посібник – К., 1996. 4. Грушевський М.С. Очерки історії українського народу.- К., 1990. 5. Крип'якевич І.П. Історія України. – Львів, 1990.

Шеховцов А.О.

Науковий керівник Королишина Л.А.

Лисичанський ордену Трудового Червоного Прапора гірничий технікум ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР УКРАЇНИ - СВЯТИНЯ НАШОГО НАРОДУ

Герб, Прапор і Гімн — це три основні національні символи України, котрі мають давню й цікаву історію. Але сьогодні темою нашої розмови стане головний символ нашої держави: Державний прапор України – святиня нашого народу. Слово «прапор» у перекладі з грецької означає «горіти, спалювати». Прапор держави - полотнище одного чи декількох кольорів, офіційна емблема держави, символ її суверенітету.

Державний Прапор України визначається чинною Конституцією України як «стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів» (стаття 20, розділ I) із співвідношенням ширини прапора до його довжини 2:3.

Що означають ці кольори? Синій і жовтий кольори є державними кольорами України. Поєднання цих кольорів в українській символіці має давнє походження і трактуватися може по-різному. Жовтий — це колір безмежної хлібної ниви, золоті пшениці — символу миру й достатку, а також це колір сонця, без лагідних променів якого неможливе життя. Синій колір — це безхмарне синє небо, символ миру; це і чиста вода українських річок.

Поєднання кольорів жовтого і синього може трактуватися багатозначно: це і поєднання символів життя - золотого сонця у синьому космосі, це і чисте,

мирне безхмарне небо, що простягнулося над жовтим кольором хлібного лану - символом мирної праці і достатку.

Ще є така думка: синій і жовтий - це вогонь і вода, чоловіча і жіноча стать. Однак головна ідея синьо-жовтого - це велика гармонія космосу, сонця, землі та всього на землі суцього.

Синьо-жовте сполучення на українському прапорі — одне з найдавніших. Він втілює віковічні прагнення нашого народу до миру, праці, краси.

Історія розповідає, що ще великий князь Олег на честь перемоги над Візантією велів вивісити знамена. А князь Володимир вже водив свою бойову дружину на ворогів під хоругвами, у тому числі й синьо-жовтими.

Жовто-блакитні барви символізували Київську Державу ще до християнізації Русі. Після прийняття християнства ці кольори освячувалися образом животворного Хреста. Після нашестя татарських орд Батия ця символізація зникла, але згодом відродилася в церковних оздобах, на гербах українських міст. Майже всі герби міст Київщини й України загалом обрамлялися жовто-блакитними кольорами.

Можна стверджувати, що український прапор найбільше модифікувався за часів Запорозького козацтва. На той час єдиного прапора для всієї України не існувало. Корогви були різнобарвні із зображенням зірок, хрестів, сонць, місяців, гетьманських або місцевих гербів.

До середини XVII століття головним прапором козачої держави було червоне полотно із зображенням Архангела Михаїла. Великий прапор Січі описувався так: на одній стороні на червоному тлі Архангел Михайло, на іншій - білий хрест, золоті сонце, півмісяць і зірки.

З XVIII століття полкові й сотенні козацькі прапори Війська Запорозького все частіше виробляються з блакитного полотнища, на якому жовтою фарбою наносять хрест, зорі, зброю, постаті святих.

Велика корогва Запорозької Січі була червона із зображенням на лицьовому боці білого Архангела Михаїла, а на зворотному - білого грецького хреста, оточеного золотими небесними світилами: сонцем, півмісяцем та зірками. Прапори куренів і паланок були переважно малинові із зображеннями святих або хреста.

На початку 20 ст. у Галичині з'явився жовто-блакитний прапор, який прийняли Українські січові стрільці. Прапор вивішували на всіляких народних зборах з нагоди відзначення національних свят.

Українці у еміграції у повоєнний період, незалежно від політичних поглядів, використовують як національний символ синьо-жовте знамено.

У липні 1990 р. у Києві синьо-жовтий прапор було висвячено в Соборі св. Софії і урочисто піднято біля будинку міськради. Після проголошення незалежності України Верховна Рада України 28 січня 1992 року ухвалила постанову «Про затвердження Державним Прапором України національного прапора».

23 серпня 2004 року. Указом Президента України було встановлено свято — День Державного Прапора України, який щорічно відзначається 23 серпня.

Отже, Державний Прапор — це не тільки символ, гордість і святиня, а ще й емблема України, яка символізує її суверенітет, її незалежність.

Література:

1. Ісаєвич Я. Бойові прапори козацького війська (середина XVII ст.) // Український історичний журнал. - 1963. - № 1. - С. 85-87. **2. Гречило А.** До питання про національний прапор // Пам'ятки України. - 1989. - № 4. - С. 44-48. **3. Гречило А.** Українська територіальна геральдика. - Львів, 2010. - 280 с. **4. Климкевич Р.** Прапор // Енциклопедія Українознавства. - Нью-Йорк 1970. - Т. 6. - С. 2310. **5. Конституція України** (чинна з 1996 р. зі змінами) // Офіційний портал Верховної Ради України.

МОРАЛЬНО-ЕСТЕТИЧНЕ ТА ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ

Басва А.В.

Науковий керівник Лескін В.М.

Сєвєродонєцький хіміко-механічний технікум

Східноукраїнського національного університету імені Володимирі Дала.

ФИЗИЧЕСКОЕ ВОСПИТАНИЕ КАК СРЕДСТВО ЗДОРОВОГО ОБРАЗА ЖИЗНИ

Целью физического воспитания является формирование физической культуры личности и способности направленного использования разнообразных средств физической культуры для сохранения и укрепления здоровья, психофизической подготовки и самоподготовки к будущей профессиональной деятельности.

Для достижения поставленной цели предусматривается решение воспитательных, образовательных, развивающих и оздоровительных задач:

- понимание социальной роли физической культуры в развитии личности и подготовке ее к профессиональной деятельности;
- знание научно-биологических и практических основ физической культуры и здорового образа жизни;
- формирование мотивационно-ценностного отношения к физической культуре, установки на здоровый стиль жизни, физическое самосовершенствование и самовоспитание, потребности в регулярных занятиях физическими упражнениями и спортом;
- овладение системой практических умений и навыков, обеспечивающих сохранение и укрепление здоровья, психическое благополучие, развитие психофизических способностей, качеств и свойств личности, самоопределение в физической культуре;
- обеспечение общей физической подготовленности, определяющей психофизическую готовность к будущей профессии;
- приобретение опыта творческого использования физкультурно-спортивной деятельности для достижения жизненных целей.

Студент должен владеть системой практических умений и навыков, обеспечивающих сохранение и укрепление здоровья, развитие и совершенствование психофизических способностей и качеств (с выполнением установленных нормативов по физической подготовке).

Студент должен приобрести личный опыт использования физкультурно-спортивной деятельности для повышения своих функциональных возможностей, для достижения профессиональных целей.

Методико-практический раздел осваивается на практических занятиях. Приводим примеры методике выполнения тестов.

Тест на скоростно-силовую подготовленность, бег на 100 м (с)

Бег 100м выполняется с высокого старта. Студент располагается в 2-3-х метрах от стартовой линии. Ему подаются команды, а он их выполняет. По команде «На старт!» подходит к стартовой линии, ставит около нее одну ногу и принимает положение высокого старта. По команде «Марш!» - начинает бег.

Техника. По команде «На старт!» у стартовой линии ставят сильнейшую ногу, другую отставляют назад на 1,5-2 ступни, обе ноги слегка сгибаются. Корпус наклоняют вперед, перенося тяжесть тела на впереди стоящую ногу. Руку, противоположную сильнейшей ноге, выносят вперед или опираются о дорожку у стартовой линии, другую руку отводят назад. По команде «Марш!» быстро начинают бег частыми и энергичными шагами, наклонив туловище вперед с тем, чтобы к концу стартового разбега принять вертикальное положение и перейти к бегу свободным маховым шагом.

Подтягивание на высокой перекладине (кол-во раз)

Подтягивание выполняется из виса хватом сверху, каждый раз из неподвижного положения в висе на прямых руках (пауза 1-2 с) без рывков и маховых движений ногами и туловищем; подбородок выше уровня перекладины. Фиксируется количество правильно выполненных подтягиваний.

Женщины выполняют подтягивание в висе лежа на низкой перекладине (кол-во раз) не отрывая ноги от пола. Подбородок выше уровня перекладины. Тело прямое.

Сгибание и разгибание рук в упоре на брусьях (кол-во раз)

Принять исходное положение упора на брусьях. Сгибаем руки в локтевых суставах до угла 90 градусов и, разгибая руки, выпрямляемся до исходного положения. При сгибании рук плечи опускаются вперед – вниз, ноги отводятся назад. При выполнении упражнения ноги в коленях не сгибать.

Функциональная проба Штанге (с)

Сделать вдох, затем глубокий выдох и снова вдох, задержать дыхание, зажав нос большим и указательным пальцем. По секундомеру фиксируется время задержки дыхания. По мере тренированности время задержки увеличивается. При переутомлении и перетренированности - возможность задержать дыхание резко снижается.

Контрольный тест для определения подвижности позвоночного столба (см)

Испытуемый стоит на гимнастической скамейке. К скамейке прикреплена линейка, размеченная на сантиметры, причем у шкалы на уровне скамейки (на уровне подошв), деления идут вниз от уровня скамейки. Студент наклоняется вниз, стараясь коснуться пальцами как можно ниже, не сгибая колен и без рывков.

Литература

1. Примерная программа дисциплины «Физическая культура»./ М., 2000.

2. Анищенко В. С. Физическая культура: Методико-практические занятия студентов: учеб. пособие.-М.: Изд-во РУДН, 1999.-85 с.

Белоусов С.С.

Науковий керівник Мамона Т.П.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.С. Порай-Кошиці

Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

ПРОБЛЕМА КОМПЬЮТЕРНОЙ ЗАВИСИМОСТИ У МОЛОДЕЖИ

Есть такая поговорка: «Способ самоубийства современных подростков – перерезать себе кабель компьютера». В ней, как и во всякой шутке, есть горькая доля правды: современные дети – и не только дети! — с головой уходят в компьютер, а именно – в компьютерные игры и социальные сети. Общество уже давно бьет тревогу, но толку от этого мало – число зависимых от компьютера только растет.

Эта новая болезнь поражает молодую часть населения, преимущественно подросткового возраста и молодых взрослых. Хотя это заболевание не имеет ничего общего с инфекцией, но распространяется по миру со скоростью эпидемии. Компьютерная болезнь – это недуг, который формируется постепенно.

Основные типы компьютерной зависимости:

- зависимость от Интернета (сетеголизм);
- - зависимость от компьютерных игр (кибераддикция)

Признаки компьютерной зависимости:

- значительное улучшение настроения от работы за компьютером;
- нежелание оторваться от работы или игры на компьютере;
- неспособность спланировать окончание работы или игры на компьютере;
- пренебрежение домашними делами в пользу компьютера;
- пренебрежение личной гигиеной и сном в пользу компьютера;
- при общении с окружающими сведение любого разговора к компьютерной тематике;
- отказ от общения с друзьями.

Физические отклонения у больного, страдающего компьютерной зависимостью: нарушение зрения, снижение иммунитета, головные боли, повышенная утомляемость, бессонница, боли в спине,

Самым распространенным видом интернет-зависимости считается необходимость в непрерывном общении. Это могут быть форумы, социальные сети и различные чаты. По всемирной статистике, около 70% населения состоят в какой-либо социальной сети, а некоторые даже в нескольких сразу.

В медицине появился очень образный термин Netaholic. Он включает в себя 3 подтипа:

- онлайн знакомства и интернет отношения;
- игровая интернет-зависимость;
- перегруженность информацией.

В ходе изучения темы, были выяснены причины компьютерной зависимости:

- недостаток общения;
- отсутствие хобби;
- неудачливость.

Для того, что бы выявить уровень зависимость от Интернета, было проведено социологическое исследование. Целью данного исследования стало: изучение зависимость от интернета. В качестве объекта исследования выступил: Интернет. Предмет исследования: интернет-зависимость молодежи. В рамках данного исследования был проведен анкетный опрос по выявлению интернет-зависимости среди студентов в возрасте от 15-20 лет.

Анализ результатов позволяет утверждать, а это видно по данной диаграмме, что 10 % пользователей проводят минимальное количество времени в глобальной сети, для 30 % испытуемых характерно начальное пользование интернетом. Такие пользователи временами могут находиться там чуть дольше нужного, но определённо владеют ситуацией. 50 % обладают средним уровнем зависимости от Интернета. Такие пользователи испытывают некоторое количество проблем из-за Интернета, им стоит учитывать серьёзное влияние сети на их жизнь, ведь данный путь приведет к интернет-зависимости. Тем, кто обладает средним уровнем интернет зависимости, следует стараться сокращать время, проводимое во «Всемирной паутине». Социологическое исследование по выявлению интернет-зависимости среди студентов выявило, что 10 % пользователей имеют зависимость от интернета.

Таким образом, в результате проведенного нами исследования, были получены данные о выявлении уровня интернет-зависимости у молодежи. Можно сказать, что студенты колледжа не имеют высокого уровня зависимости от интернета.

По итогам исследования были составлены рекомендации для молодежи, как избежать Интернет-зависимости:

- используйте реальный мир для общения;
- ищите друзей в реальности. Виртуальный мир дает только иллюзию принадлежности к группе и не развивает никаких действительных навыков общения;
- имейте собственные четкие взгляды, убеждения;
- избегайте лживости и анонимности в виртуальной реальности;
- научитесь контролировать собственное время и время за компьютером;
- найдите любимое занятие, увлечение, хобби в реальной жизни;
- больше гуляйте, проводите время на свежем воздухе, займитесь спортом;
- прислушивайтесь к советам родителей, если они говорят, что вы слишком много времени проводите за компьютером.

От зависимости никто не застрахован – эта несчастье может случиться с каждым. Любой ребенок, подросток, взрослый может начать убежать в виртуальную игру – от реальности, от себя, от своих чувств... Но когда мы начинаем проговаривать свои чувства и принимать чувства наших близких, не даем нашим эмоциям замораживаться – тогда вероятность этого становится меньше. И это то, что мы в состоянии сделать.

На самом деле интернет так же несет огромную пользу. Чтобы избежать состояния зависимости, воспитайте в себе культуру интернет пользования, сделайте это царство безграничных возможностей средством для достижения целей и решения реальных, а не виртуальных задач.

Литература

- 1. Мартынова С.Е.** Интернет зависимость [сайт] // Центр психологической помощи Просвет <http://vprosvet.ru/internet-zavisimost>.
- 2. Кимберли Янг** Диагноз - Интернет-зависимость // журнал: Мир Internet № 41. <http://www.iworld.ru>
- 3. Бурова (Лоскутова) В.А.** Кибераддикты среди нас // Газета «Известия», – № 2– 2011.
- 4. Войскунский А.Е.** Психологические аспекты деятельности человека в Интернет-среде
- 5. Колчанова Л.** «Психологические проблемы интернет-зависимости», статья <http://www.imago.spb.ru>
- 6. Пережогин Л.О.** «Интернет-аддикция в подростковой среде», статья. – <http://cyberpsy.ru>

Бут А.І.

Науковий керівник Лізньова Г.С.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.Є. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

СКОЛЬКО НУЖНО СТУДЕНТУ ДЛЯ «ВЫЖИВАНИЯ»?

Одной из самых действенных и важных форм поддержки студентов выступает выплата стипендий.

Неоднократно мы слышали о том, что размеры студенческой стипендии будут повышены до уровня прожиточного минимума.

В сентябре 2015 года А. Яценюк сообщил радостную новость, что досрочно принято постановление про повышение прожиточного минимума, а значит – и стипендий.

Студенты вузов 1-2 уровня аккредитации, стали получать на 112 гривен больше, и теперь их стипендия составляет 622 гривен в месяц. Студенты 3-4 уровня – на 95 гривен и теперь это 825 гривен.

Однако до прожиточного минимума, который составляет на январь 2016 года 1330 гривен, этой сумме ещё далеко.

Для кого-то стипендия – лишние деньги на карманные расходы, развлечения, для других – необходимая для проживания сумма. Мы решили узнать, какова материальная сторона студенческой жизни. В этом нам помогали студенты Рубежанского политехнического колледжа. Опрошено было 85 человек. Рассмотрим же основные статьи расходов наших студентов.

Оказалось, что наши студенты очень экономные, не транжируют деньги попусту. 28 человек, а это 33%, отложили деньги.

Большая половина студентов РПК – это рубежане. Поэтому свою стипендию на жильё тратить не приходится. Приезжие, которые живут в общежитии, платят 186 гривен в месяц. Некоторые снимают квартиру, за которую платят в среднем 1200 гривен в месяц с коммунальными услугами.

Многие в студенческие года «убивают» желудок макаронами, жареной картошкой, полуфабрикатами. Не секрет, что для правильного питания нужно оставить немаленькую сумму денег в магазине. У студентов, конечно, денег нет. Из всех опрошенных только 15 человек тратит свою стипендию на еду и то не больше чем 250 гривен. Можно сделать вывод, что наши студенты либо сидят на строгой диете, либо у них очень хорошие и заботливые родители.

Также немало денег уходит у студентов на транспорт. В наш колледж приезжают учиться из Кременной, Северодонецка, Лисичанска, Варваровки, Поповки и других близлежащих сёл. А проезд нынче стоит не дешево. Например, чтобы приехать с Кременной, нужно заплатить 12 гривен только в одну сторону.

Всем известно, что студенты – народ весёлый и любит развлекаться. Однако опрос показал, что только 12 человек из 85 тратят на отдых свои кровно заработанные деньги, и то не все.

На сегодняшний день студенту необходимо минимум 400 гривен в неделю на жизнь. Согласитесь, это не деньги.

Не стоит забывать, что нужно иногда обновлять свой гардероб. Также у всех существуют внеплановые растраты на учебу, технику, мелкие принадлежности, мобильную связь. Понятно, что стипендии на всё это не хватит.

Вывод: стипендия - это не главное в образовании. Можно выучиться и самому, потом заработать.

Литература

1. <http://ya2016.com/economy/stipendiya-ukraina-2016/>.
2. **Ошибка! Недопустимый объект гиперссылки..**
3. <http://2016rik.com.ua/2015/10/yakoyu-bude-stipendiya-v-2016-roci-v-ukraini-rozmir-stipendii/>.
4. <http://rian.com.ua/view/20150304/364375689.html>.

Грицай С.О., Федоров О.С.

**Наукові керівники Нещородєва. Н.О., Мірошніченко О.Е.
Рубіжанський політехнічний коледж імені О.Є. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
СПОРТ В РУБЕЖНОМ. КАК ВСЕ НАЧИНАЛОСЬ**

В 1922 году начал бурно расти поселок вблизи завода «Русско-Краска». Рабочие завода после тяжелой смены шли на пустыри «гонять мяч» - они стали первыми спортивными энтузиастами. Юношеские забавы положили начало развитию самого популярного в поселке вида спорта – футбола.

Футболисты сами организовывали команды, избирали капитанов, шили тряпичные мячи для игры. По воскресным дням проводились регулярные встречи между командами, названия которым давались по наименованию районов поселка, где проживали футболисты: «новоколонцы», «староколонцы», «кожане», «забирчане».

Стадионов и Дворцов спорта не было, поселок окружали пески. Соревнования проводились на обустроенном руками спортсменов и болельщиков поле. С 1925 года строились футбольные поля и спортивные площадки. Здесь играли в футбол, волейбол, ручной мяч. Шли настоящие спортивные баталии.

В 1925 году была организована футбольная команда, которую назвали «Красное знамя».

В 1928 году в районе ремесленного училища № 5 (сейчас РПЭЛ), был построен стадион с волейбольной и гандбольной площадками, беговыми

дорожками, раздевалками. С 1928 года в городе существовало уже три футбольные команды.

В те годы параллельно с футболом усиленно начали культивироваться такие виды спорта как: хоккей с мячом, борьба классическая, тяжелая атлетика, акробатика, плавание, гребля, велоспорт, городки, пулевая стрельба.

30-40 годы

В 30-е начался подъем физкультурного движения. Каждый трудящийся должен был уметь бегать, прыгать, плавать, стрелять, и сдать норму ГТО. В эти годы начали готовить и проводить спортивные мероприятия.

На 1 Всеукраинской спартакиаде химиков в г. Верхнем футбольная команда «Красное знамя» стала победителем и завоевала переходящее Красное знамя и кубок.

В 1932 году сборная команда завода была приглашена в г. Москва где приняла участие в 1-й Всесоюзной Спартакиаде профессионального союза работников химической промышленности. На Спартакиаду съехалось 25 команд из разных городов и поселков СССР. Но случилось так, что от химзавода на Спартакиаду поехало не 25, а 17 человек (11 футболистов и 6 легкоатлетов). Рубежанская команда обыграла такие команды, как команды Ярославля, Каховки, Шостки, и только проиграв Военно-химической академии, заняли призовое 3-е место. Кроме участия в соревнованиях по футболу игроки команды выступали по всем видам спорта и показали высокие результаты по легкой атлетике и плаванию.

В те годы успешно выступали рубежанские легкоатлеты, гимнасты, акробаты, стрелки из лука. Гремела слава мужской и женской сборных команд по ручному мячу и плаванию. Проводились велопробеги, пробеги на лыжах, соревнования по классической борьбе.

В 1937 году в городе Рубежное впервые прошли соревнования по теннису, крокету, городкам. В начале 1938 года хоккейная команда на отборочных играх первенства СССР встретилась с ленинградской командой и проиграла со счетом 2:1, но все же это была немалая победа провинциальных хоккеистов.

1938 год принес рубежанским спортсменам настоящий триумф. Мужская и женская команды в городе Ленинграде приняли участие в первенстве СССР по волейболу и заняли первые места.

В 1939 году начал работать стадион «Химик». Там начались проводиться городские чемпионаты по футболу.

Когда началась Великая Отечественная война то все спортсмены, в основном добровольно, ушли на фронт защищать Родину.

Военные и послевоенные годы

Великая Отечественная война наложила свой отпечаток на спортивную жизнь города и изменила судьбы спортсменов. Одни погибли на фронтах,

другие, после ранений не смогли продолжить занятия спортом, третьи оставили его в силу жизненных обстоятельств.

Но, не смотря ни на что, в послевоенные годы спортивная жизнь в Рубежном быстро возрождалась. Организовывались команды, проходили соревнования.

В 1946 году на стадионе «Химик» вновь зазвучал футбольный марш. Команда «Красное знамя» стала называться «Химик».

Вместе с предприятиями восстанавливался город, росло население, росли молодые спортивные таланты. Спортивные энтузиасты собственным примером прививали любовь молодежи города к физическим занятиям и к спорту.

Начиналось строительство спортивных залов в школах, училищах, оборудовались спортивные площадки, росло количество любителей спорта и их мастерство.

Спортивные сооружения города

Физическая культура и спорт всегда занимали особое место в жизни рубежан. Сегодня спортивная база города включает в себя спортивные сооружения:

- Городской центр физической культуры и спорта с плавательным бассейном;
- Стадион «Химик»;
- Клуб бокса «Ринг»;
- Дворец спорта и спортивные площадки Рубежанского политехнического колледжа;
- Стадион им. А.П. Виноградова;
- спортивные сооружения учебных заведений.

Наличие такой мощной спортивной базы дает возможность тысячам жителям нашего города постоянно заниматься физкультурой и спортом, а так же участвовать в массовых спортивных мероприятиях, начиная от спартакиад школьников и трудовых коллективов, и учебных заведений города.

Спортивная гордость города

Город гордится мастерами спорта, и своим прославленным земляком – чемпионом мира и Олимпийских игр заслуженным мастером спорта СССР по фехтованию Владимиром Смирновым. Владимир Смирнов один из самых лучших рапиристов мира конца 70-х, - начало 80-х годов. Его имя носит детско-юношеская спортивная школа, а также одна из улиц города.

Владимир Смирнов родился 20 мая 1954 года в г. Рубежное. Окончил среднюю школу №3. Фехтованием начал заниматься в Рубежном, его специализацией была рапира, но он участвовал и в соревнованиях шпажистов. Чемпион Олимпийских игр 1980 года. На Олимпиаде в Москве завоевал три медали: золотую в личном первенстве на рапирах, серебряную в командном первенстве рапиристов, и бронзовую в командном первенстве по фехтованию на шпагах. Чемпионом мира в 1981 году в личных соревнованиях. Чемпион мира в

1977г., 1981г., 1982г., (посмертно) в составе команды. Обладатель Кубка Мира 1980, 1981года. Чемпион СССР 1977, 1979г. Победитель Спартакиады Народов СССР 1979 году.

За выдающиеся победы на Олимпийских Играх, мировых турнирах награжден орденом «Дружбы народов».

Трагическая случайность прервала жизнь Владимира Смирнова 28 июля 1982 года на чемпионате мира в Риме. И в такой сложной ситуации советские рапиристы стали чемпионами мира. Это была не просто победа, это была победа в память о своем товарище. Даже будучи уже мертвым, Владимир Смирнов стал в 1982 году чемпионом Мира в команде.

Также Рубежанская земля славится:

– заслуженным мастером спорта Украины Кайдаш Александром (легкая атлетика).

– Мастера спорта СССР международного класса:

- Евецкий Валерий (стрельба из лука);
- Новиков Евгений (тяжелая атлетика);
- Погодин Сергей (футбол);
- Свищева Наталья (баскетбол);
- Шабанов Сергей (пулевая стрельба);
- Ягодкина Ольга (стрельба из лука).

Мастера спорта Украины международного класса: Дорошенко Александр (каратэ), Баранник Николай (пауэрлифтинг), Деменева Любовь (каратэ).

Заслуженные тренера Украины: Гненный Виталий Васильевич (стрельба из лука), Урбан Виктор Николаевич (пауэрлифтинг), Клюкало Геннадий Григорьевич (военно-спортивное многоборье).

Свыше ста рубежанских спортсменов имеют звание «Мастер спорта СССР» и «Мастер спорта Украины».

Спортивную и физкультурно-оздоровительную работу в городе осуществляют детско-юношеские спортивные школы №1, «Зенит», «Украина», клуб восточных единоборств и оздоровительных систем, школа каратэ, городские федерации футбола и бокса, и другие спортивные организации.

В городе развиваются такие виды спорта: ОЛИМПИЙСКИЕ – баскетбол, бокс, велоспорт, волейбол, дзюдо, гимнастика спортивная, легкая атлетика, плавание, теннис настольный, фехтование, футбол. НЕОЛИМПИЙСКИЕ - военно-спортивные многоборья, каратэ, пауэрлифтинг, самбо.

Рубежное богато своими традициями. В 80-х, и 90-х годах проходила Спартакиада заводов «Краситель» и «Заря». Большое количество рубежан были участниками разных видов спорта. Со временем спартакиада утихла.

В 2003 году по инициативе спортивной общественности и при поддержке заместителя городского головы Александра Катышева, в нашем городе

стартовала Спартакиада. В ней принимают участие: коллективы предприятий, организаций, учреждения и учебные заведения.

Лучшие физкультурные коллективы (2003-2015)

В историю городских Спартакиад занесено ПЯТЬ коллективов, которые становились чемпионами и призерами Спартакиад.

Коллектив физкультурного объединения «Спартак» - ВОСЕМЬ раз становился призером городских Спартакиад. Коллектив физкультурного объединения «Бизнес» - ДЕВЯТЬ раз. Первые три Спартакиады призером становился Рубежанский казенно-химический завод «Заря».

Безоговорочным лидером спартакиадного движения в городе является физкультурный коллектив Рубежанского политехнического колледжа. ДЕСЯТЬ раз одержал победу, и поднимался на пьедестал призеров.

С 2011года впервые на спартакиадную вершину поднялся коллектив Института химических технологий, который также в 2012 году подтвердил статус сильнейшего. СЕМЬ раз они были победителями в общекомандном комплексном зачете.

По итогам Спартакиад были признаны «Лучшие команды городских спартакиад»:

- команда Рубежанского политехнического колледжа – баскетбол (женщины);
- физкультурное объединение «Заря» - волейбол (женщины);
- физкультурное объединение «Спартак» - настольный теннис;
- физкультурное объединение «Бизнес» - баскетбол (мужчины) и шахматы.

Литература

1. Сайт Рубежанского городского совета, раздел «Молодёжь и спорт» 2. Совместный проект отдела молодёжи и спорта и КУ «Городской музей» при организационной поддержке ведущего специалиста отдела молодёжи и спорта Ступниковой С.А.

Грузіна К.Ю.

Науковий керівник Гудкова І.В

Лисичанський ордену Трудового Червоного Прапора гірничий технікум

ФОРМИРОВАНИЕ ТОЛЕРАНТНОСТИ В УСЛОВИЯХ СТУДЕНЧЕСКОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ

Толерантность в переводе с латинского – это терпение к иным взглядам, нравам, манере поведения, обычаям, образу жизни. Современный культурный человек- это толерантный человек, который умеет строить отношения на основе сотрудничества и взаимопонимания, готовности принять других людей, их взгляды, обычаи и привычки такими, какие они есть. Толерантность - это основная ценность современного общества.

Посмотрите схематическое изображение типов толерантности – это сострадание, умение прощать, уважение прав других, человеческого достоинства, принятие другого человека таким, какой он есть, милосердие, способность сотрудничества.

Я уже несколько лет участвую в работе студенческого совета Лисичанского горного техникума. Студенческий совет – это центр студенческой жизни. Мы проводим много интересных мероприятий. Также мы уделяем большое внимание милосердным акциям. Участвуем во Всеукраинской акции «От сердца к сердцу». Собираем деньги на приобретение марок «Красного креста», для наших больных студентов. В 2015 году к нашему студсовету за помощью обращался бывший студент, Алексей Селиванов, который, окончил техникум в 2011 году. У него онкозаболевание, средств на лечение не хватает, был организован сбор денег в группах. Это, конечно, небольшая сумма, но все же студенты в группах проявили сострадание к нашему выпускнику. Сострадание – это тип толерантности.

В процессе подготовки к мероприятиям происходит становление, развитие толерантной личности. Очень важно привлечь к работе студенческого совета как можно больше студентов. Среди них представители различных районов Луганской, Донецкой областей. Это и представители сел: Тошковка, Золотаревка, Врубовка, Белогоровка, Малорязанцево, Шепилово и так далее. К сожалению, в силу объективных причин, образовательный уровень этих ребят и девочек гораздо ниже, нежели жителей городов. В сельских школах не хватает квалифицированных учителей, занятия проводятся нерегулярно. Да и возможностей для творческого развития личности в селе меньше. Там нет музыкальных школ, дворцов культуры, спортивных школ. Отсюда и низкая общественная, творческая активность, этих ребят и девочек. Но это только на первом курсе. В ходе учебы в техникуме, привлечения слабых студентов к участию в конференциях, круглых столах, конкурсах, марафонах, они становятся коммуникабельными, деятельными, ответственными, инициативными. Хочу особо остановиться на таком типе толерантности как способность сотрудничества.

В состав нашего студенческого совета входят студенты различных курсов, специальностей (всего у нас их 8), представители различных территориальных районов. Но благодаря умению сотрудничать наш совет имеет много достижений. Конечно, умение сотрудничать пришло ко мне с опытом общественной работы. Во время подготовки к выступлению на городском конкурсе патриотической песни в апреле 2015 года довелось много потрудиться над созданием хореографической композиции для песни «Мое ім'я Україна». Виктория Сердюк, член студсовета, самостоятельно разработала танцевальные

фігури. А затем предстояло самое сложное – научить этим фигурам студентов, причем не только девушек, но и юношей. Конечно же, среди них никто и никогда не занимался в танцевальном коллективе. Репетировать было трудно, а еще труднее было собраться всем вместе. Ведь все танцоры из разных учебных групп, а значит расписание у всех различное. Некоторые студенты находились на практике. Но благодаря терпению, пониманию, успешному сотрудничеству мы справились с этой задачей и заняли первое место в городском конкурсе патриотической песни. Конкурс проходил на большой сцене в ведущем дворце культуры города Лисичанска. Сработали мы слаженно и обошли основных соперников: педагогический колледж и нефтехимический техникум. Примером слаженного толерантного сотрудничества можно считать подготовку студенческого флеш-моба к Международному дню студентов. Здесь участвовали различные гендерные, возрастные, профессиональные группы. Всех объединила одна общая идея. Здесь нужно было не просто терпение, а архитерпение для подготовки такого номера. Но все получилось. И это тоже пример толерантности.

Успешное сотрудничество невозможно без уважения других людей, их взглядов, мнений, принятия их такими как они есть. Часто я слышу выражения «Я не умею говорить», «Я никогда не выступала в школе», «Я боюсь говорить на публику». Не нужно сразу осуждать этих ребят за такие слова. Необходимо толерантно к ним отнестись. Нужно дать им для начала небольшую роль, чтобы человек смог поверить в себя. А дальше им самим понравится то, что они делают.

Студенческий совет много внимания уделяет подготовки «Посвящения первокурсников в студенты». Это мероприятие мы проводим в форме торжественной линейки в спортивном зале. Готовясь к этому выступлению, я прочитала ряд статей о толерантности и узнала, что лучшей формой толерантности является «здоровая толерантность», т.е психическое состояние, характеризующееся спокойствием, рассудительностью и готовностью использовать случившееся как жизненный урок.

В процессе студенческого самоуправления я научилась быть толерантной, смогла сотрудничать с людьми иного, чем мое мировоззрение, сумела постигать незнакомых мне людей. Полагаю, что эти качества помогут мне в производственной деятельности, семейной жизни. Думаю, терпимость, толерантность – это основная ценность демократического общества.

Зубко Г.С., Мажуга О.В.

Науковий керівник Григор'єва Н.В.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.Є. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

ТЕМА КОХАННЯ У ТВОРЧОСТІ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Тема кохання — одна з найдавніших у творчості кожного народу. Хвилюючими творами про кохання, сповненими найщиріших людських почуттів, славиться український фольклор. Кохання у народній поезії сильніше родинних стосунків, сильніше смерті. Шекспірівські «Ромео і Джульєтта» анітрохи не вагоміші образи, ніж герої українських пісень, бо найпопулярніший мотив, притаманний народній творчості, — це мотив вірності, готовність до самопожертви.

Кохання — прекрасне почуття. Про нього стільки сказано, стільки написано. Та, мабуть, найтонше, це почуття оспівали поети. Почнемо з Шевченка. Йому довелося пізнати нещасливе кохання, спричинене чи то обставинами, чи то невзаємністю. Згадуючи швачку Русиковську, натурщицю Пашу, Ганну Закревську, княжну Варвару Репніну, болісно стискалося серце. Не судилося! «Невесело на світі жить, коли нема кого любить», — писав Тарас Шевченко у своїй поемі «Княжна».

У поемі Т. Г. Шевченка «Катерина» розглядається дещо інша проблема: нещасне кохання. У даному випадку ми бачимо з боку дівчини щирі почуття, а парубок ставиться до неї легковажно — він лише розважається: «Москаль любить жартуючи, жартуючи кине; піде в свою Московщину, а дівчина гине».

Як на мене, то вся література — це свідчення того, що кохання — це те, що змушує людину жити.

Пригадую слова Лесі Українки, яка писала: «Ні, то ти забула, яке повинно бути кохання справжнє! Кохання — як вода, — плавке та бистре; рве, грає, затягає й топить». У драмі-феєрії Лесі Українки «Лісова пісня» перед головним героєм Лукашем постає проблема вибору між справжнім коханням і його неповноцінним заміном, поезією та прозою буття, а саме, між вправною господинею, моторною дівчиною, доброю робітницею Килиною та загадковою, казковою мавкою. Лукашеві складно прийняти рішення, бо він покохав уперше, це почуття йому не знайоме, і він не в змозі його усвідомити: «Я не любився ні з ким ще зроду. Я того й не знав, що любощі такі солодкі!» Проте згодом, під тиском матері, Лукаш схиляється до шлюбу з Килиною, зраджує своєму серцю, за що його й буде покарано. У третій дії драми-феєрії Лукаш свариться з дружиною, бо усвідомлює все те, чого не розумів раніше: «Я, жінко, бачу те, що ти не бачиш... Тепер я мудрий став». Мавка ж постає перед нами зразком ідеального справжнього кохання. Для неї не має значення ані її походження, ані

сварлива мати Лукаша, ані весільні церемонії. Головне для неї — її невмируще кохання: «Я жива! Я вічно буду жити! Я в серці маю те, що не вмирає!» Вона йде з коханням до кінця, і навіть після фізичної смерті її почуття живуть.

Згадаємо романтичну повість "Тіні забутих предків". Живуть собі серед незаймано прекрасної природи Карпат діти двох ворогуючих родів — Іван та Марічка. І так сталося, що палко покохали вони одне одного. Це дуже поетичні, ніжні натури. Іван вигравав чудові мелодії, а Марічка "складала співаночки, ніби підслухавши, про що дзюрчить річка і шумить ліс". Слова пісень і музика спліталися воедино, народжуючи прекрасне почуття. І раптом — біда: така чудова, романтична історія кохання переривається смертю Марічки. Але в серці Івана кохана живе й далі, сповнюючи його то радістю, то смутком. Мабуть, таке кохання буває лише раз у житті, та й то не в усіх.

У п'єсі «Наталка - Полтавка» І.Котляревський показав найкращі риси української жінки. Головна героїня Наталка – проста сільська дівчина. А свідченням сучасників письменник використав для сюжету п'єси реальний факт, який мав місце в ті часи. В основі любовний трикутник – молода красива дівчина, її коханий та багатий. Наталка ж захищає свою гідність, розуміючи, що шлюб з матеріального розрахунку не принесе їй щастя, бо, ставши дружиною багатого, вона "буде гірше наймички, буде кріпачкою". Донька відповідає матері, що краще посивіє дівкою, ніж вийде заміж за того, до кого не лежить серце. У цих словах основне Наталчине правило: жити за голосом серця, не допускаючи ніякого компромісу з совістю. Сім'я в розумінні дівчини — це єднання двох люблячих сердець. Любов Наталки така велика і чиста, що дівчина не звертає уваги на погрози і сміливо кидає всім в обличчя: "Окрім Петра, ні за ким не буду. До цього мене ніхто силою не принудить...". Нас зачаровують енергійність, розум і наполегливість цієї людини.

Перелік імен поетів й назв віршів можна продовжувати нескінченно довго. Алі я спинюся. Спинюся на імені геніальної Ліни Костенко, нашої сучасниці. Тема кохання наскрізна в її творчості, її інтимна поезія — це класика української любовної лірики. Її поезії своєрідні. Кожен вірш Ліни Костенко, кожна її фраза вражають. Ця мудра і тонка жінка як ніхто інший глибоко розуміє і вміє красиво передавати суть людських стосунків. По-жіночому вимогливою і сильною сприймаємо ми Ліну Костенко, яка відповідає нам на запитання. «Яким має бути кохання?»

Героїня історичного роману «Маруся Чурай» щиро покохала Гриця Бобренка. Але любов Марусі «чолом сягала неба, а Гриць ходив ногами по землі» не витримавши говорила: «Любов — це, люди, діло неосудне. По усі віки. Вовік віків. Амінь». Це велике почуття запалило в серці Марусі Чурай нетлінний вогонь творчості. Вона увічнила своє кохання в піснях.

Давайте згадаємо вічну тему любові в п'єсі М. Старицького «Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці». У цьому творі любовні стосунки поставлені в

залежність від соціальних обставин, справжнє кохання стає заручником соціальної нерівності.

Дослідники вважають, що в житті Франка було три жінки, яких він кохав: Ольга Рошкевич, Юзефа Дзвонковська і Целіна Зигмунтовська, але якій же саме жінці поет присвятив свою неперевершену за художньою вартістю ліричну збірку «Зів'яле листя»? Сам поет говорить про це у вірші «Тричі мені являлася любов...». «Одна несміла, як лілея біла...», «Явилась друга — гордая княгиня...», «Явилась третя... — і очам приємно...».

У соціально – психологічній драмі «Украдене щастя» змальовано трагедію особистого життя доброї, вродливої, розумної жінки Анни. Життя її повне тривоги і хвилювань. Але завдяки силі волі вона вміє стримувати свої почуття, ховаючи їх на самому дні свого серця. Ще до одруження у житті Анни сталася трагедія: прагнучи отримати частку спадщини Анни, брати силоміць віддали її заміж за нелюба Миколу, який згодився одружитися з Анною без посагу. Вони переконали Анну, що її коханий Михайло загинув.

Мелодійні вірші Сосюри на перший погляд розповідають простими словами про прості речі. Але є в них якась магія, чаруюча сила:

«Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.

В день такий розцвітає весна на землі

І земля убирається зрання...»

«Моя любов горітиме яркіш

за всі сонця, на тисячі століттів...»

«Будем іти ми з тобою тоді в ніжному вітрі до рання, вип'ю я очі твої
молоді, повні туману кохання...».

Проаналізувавши вірші В. Сосюри можна побачити, та зрозуміти, що кохання окриляє людину, підносить над буденністю. І тоді починає здаватись, що твоє почуття якесь незвичайне, особливе, якого ніколи і ні в кого не буде, а твій супутник життя самий найкращий у світі.

Давайте згадаємо ніжну і трепетну любов В. Симоненка.

«Вона прийшла, завітчана і мила,

І руки лагідно до мене простягла...»

«Любов, як сонце, світу відкриває

Безмежну велич людської краси...»

«Я люблю тебе просто — отак, без надії,

Без тужливих зітхань і без клятвених слів...»

Довершені слова поетів примушують нас замислитися над важливими цінностями життя і пірнути з головою у дивовижний вир кохання..

Простежимо глибину інтимного світу у творах О.Олеса.

«Чи я люблю тебе, — не знаю, —

Спитай вночі у срібних зір, —

Весною вслухайсь в шелест гаю,

Вдивися в даль з зелених гір...»

«Люблю! Як в перший раз люблю,

Хоч це любов моя остання...

Але вона — як день в маю,

Як пташки перше щebetання.

Люблю!»

О. Олесь у поезіях зображує любов як одвічну рушійну силу життя, п'янку, вабливу..

Взагалі то любов — це християнська чеснота. Це сама сутність життя.

«Любов довго терпить, милосердствує, любов не задрить, любов не величається, не гордиться, не безчинствує, не шукає свого, не дратується, не мислить зла, не радіє неправді, але радіє разом істині, все покриває, всьому вірить, усього сподівається, все переносить»

Хочеться нагадати вислів Г.С.Сковороди.

«Спочатку сам ти маєш полюбити, щоб тебе могли полюбити інші...

Любов виникає з любові...»

Петухова М.Р.

Науковий керівник Гурін Н.А.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.С. Порай-Кошиці

Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

ОКАЗІОНАЛІЗМИ ЯК ЗАСІБ ВИРАЗНОСТІ ХУДОЖНЬОГО МОВЛЕННЯ

Одним з важливих питань сучасної лінгвістики є вивчення індивідуально-авторських новотворів-позасистемних мовленнєвих явищ, яким притаманне індивідуальне усвідомлене лише одним або кількома носіями мови контекстне значення.

Українська мова перебуває в постійному розвитку. Величезну роль у поповненні її словникового запасу відіграють письменники. Саме завдяки ним у нашу мову прийшли слова, що стали в наш час звичними. Усі ці слова, введені конкретними авторами, називаються індивідуально-авторськими неологізмами.

Великий тлумачний словник сучасної української мови за ред. В.Т.Бусела подає таке тлумачення досліджуваного терміна:

«Оказіоналізм-незвичне, здебільшого експресивно забарвлене слово, утворене з порушенням законів словотворення».

Поняття «оказіональність» (порушення традиційності) - досить широке поняття. Незвичним, індивідуальним може бути не лише новостворене слово, а й поєднання слів. Оказіональність може виражатися двома шляхами-на рівні контексту і словотворення.

Чинники, які спричиняють утворення оказіоналізмів, можна поділити на такі групи:

- позамовний - потреба дати назви новим предметам і явищам;

– інтралінгвальний – для заміни попередніх найменувань новими, зумовленими різними чинниками.

Часто okazіоналізми з’являються в поетичних творах, де не розкривається ні їхнє значення, ні причини, що спонукали автора до їх створення. Аналіз okazіоналізмів – справа надзвичайно складна. Адже не завжди можна встановити, що змусило автора до їх утворення, а також визначити морфемний склад і модель, за якою вони створені.

Дві причини можуть спонукати автора до створення слова:

– бажання максимально точно висловити думку й при цьому відсутність в мові потрібної лексеми;

– бажання зробити слово максимально виразним і у зв’язку з цим змінити його морфемну структуру.

Література

1. Авраменко О.М., Пахаренко В.І. Українська література. Підручник для 10 класу загальноосвітніх навчальних закладів. Рівень стандарту, академічний рівень. – К.: Грамота, 2010. **2.** “Дніпрова хвиля” (За ред. Кононенка П.П./ : Хрестоматія, К : “Радянська школа”, 1989 – 749с. **3.** Духовні криниці. Українська література (70-90р. XX ст.) : Хрестоматія для 10класу. (Упоряд Г.Ф. Семенюк, П.П. Хропко) – К.: Освіта, 1997 448с. **4.** “Золотий гомін “ / Нагорянський О.С./ : Українська література (хрестоматія), К.: Освіта, 1995 – 623с. **5. Мовчан Р.В.** та ін. Українська література, -11 кл. Перун, 1998

Свічкач Г.В.

Науковий керівник Ратушна Т. М.
Кремінське обласне медичне училище
НЕОЛОГІЗМИ ПОСТ-МАЙДАНУ

Актуальність обраної теми роботи можна мотивувати виникненням останнім часом новоутворень в українській мові, активним ужитком деяких слів у мовленні українців.

Мета роботи – дослідити, які новоутворення увійшли до мовленнєвого активного вжитку українців протягом 2014-2016 рр. після подій Євромайдану.

Завдання дослідження:

- визначити, які фактори впливають на виникнення новоутворень в мові;
- дослідити неологізми, які виникли у середовищі Євромайдану та з’явилися у зв’язку з подіями на Донбасі; витлумачити значення найуживаніших лексем;
- укласти словничок найпопулярніших слів, що народив Майдан та війна на сході України.

Епіграф роботи:

«Новотвори — і свідомі, й несвідомі, аби щасливі — це фермент у мові,
запорука її розвитку, цвіту й буяння»

Максим Рильський

Будь-які суспільно значущі події, а тим більше національні стреси й трагедії спонукають народ до активного оновлення мови, бурхливої словотворчості. Згідно з обчисленнями фахівців, активний словник української мови за останнє десятиліття змінився на 25%.

2014-2016 рр. Стали досить урожайним на новотвори в нашій мові. І пов'язані вони передусім з Євромайданом та подіями, що мають місце в два роки на Донбасі.

Мова, як явище соціальне і, водночас, психічне, відображає зміни в свідомості окремих індивідів та національній свідомості. У нашому дослідженні спробуємо з'ясувати, які ж зміни відбулися, насамперед, у мовній свідомості українців.

Перш за все звертаємо увагу на такий показник, як рівень політичної культури пересічного громадянина України.

Дослідивши мовну ситуацію на Україні, можна запропонувати таку етимологічну **класифікацію неологізмів**:

1. Слова і вислови, які називають нові поняття, явища, або дають їм оцінку (хобіти, ультрас, Революція гідності, неомазепізм).

2. Слова і вислови, які виникли в словниковому складі російської мови як реакція на події в Україні, а згодом стали активно функціонувати і в українській (укроп, жидобандерівці, Гейропа, Кримнаш)

3. Слова і вислови, авторами яких є політичні діячі – В. Янукович (йолка) та створені на манеру мовлення М. Азарова – бімба (замість бомба), кіска (замість каска). Ці поняття об'єднані терміном «азірівка».

Що стосується структурних особливостей новотворів, які увійшли в наше мовлення останнім часом, то їх ми **класифікували наступним чином**:

1. Однокомпонентні структури (беркут, бикоко, друшляк, свідоміти, тритушки).

2. Двокомпонентні структури (Небесна сотня, золотий батон, диктаторські закони, триста майданівців, трьохголова опозиція).

3. Багатокомпонентні структури (не все так однозначно, Україна в огні, вогні на болоті).

4. Формально однокомпонентні структури, утворені внаслідок інкорпорації фрази в одне слово (Кримнаш, діди воювали, Кулявлоб).

З'ясувавши значення кожного неологізму, який увійшов у словник, ми можемо виділити такі **семантичні групи новотворів**:

1. Назви подій чи їх сукупності (АТО, Євромайдан, ленінопад, вогні на болоті).

2. Назви осіб чи їх груп:

- учасники акцій протесту з обох сторін (мітингарі, тітушки, організми, орки, беркутівці);

- глузливі назви прихильників та противників проєвропейського напрямку розвитку (ватніки, вишиватніки, укропи, бандерівці, жидобандерівці);

- назви окремих груп осіб та формувань (Небесна сотня, дивання сотня, ультрас, тригушки, айтігушки, воїни світла, самооборона, Правий сектор);

- глузливі клички політичних діячів (Вогнегасник – Віталій Кличко, Кулявлоб – Арсеній Яценюк, Триндіта – Олег Тягнибок, Гоблін – Сергій Аксьонов, Фрау Ріббентроп – Ангела Меркель);

- глузливі клички президента Януковича (Зек, Батя, Морда, Нікчемний я, Бандюкович, Пахан).

3. Назви атрибутів влади, що стали символами епохи Януковича (золотий батон, золотий унітаз).

4. Назви атрибутики Майдану (шини, друшляк).

5. Інтернет-меми - слова і вислови, які набули поширення в мережі Інтернет, стали складовими частинами демотиваторів, іноді набуваючи нового, символічного значення.

6. До інших мемів належать такі поняття, як візитка Яроша, вухо Булатова, дочка офіцера, не все так однозначно, а також вигуки, які стали самостійними поняттями і в таких значеннях орфографічно становлять одну структуру: Крим наш, ми здобули, діди воювали).

7. Назви дій або їх сукупності (переважно похідні від слова майдан).

Окрему групу становлять неологізми - *гасла, плакати, кричали Євромайдану*.

Девізом Євромайдану був заклик "Україна - це Європа".

Після трагічних подій на Грушевського у Києві весь Майдан, а згодом і вся Україна підхопили напрочуд життєствердне гасло: "Герої не вмирають". Із цими словами прощалися з героями. Досить популярними стали такі вислови: "Україна не стане на коліна!", "Слава нації! - Смерть ворогам!", "Ми переможемо", "Банду – геть".

Але найпопулярнішими називають : "Хто не скаче - той москаль" і фраза, що стала вітанням - **"Слава Україні! - Героям слава!"**.

На часі лозунги і плакати на підтримку Надії Савченко - "Свободу Надії Савченко", "Руки геть від України, Путлер!", "Наді – волю", "Свободу Надії"...

Проаналізувавши матеріали з цього питання на сторінках Інтернет-видань, узагальнивши і систематизувавши зібрані матеріали, ми відібрали 110 неологізмів і пояснили їх значення, уклавши таким чином невеликий тлумачний словник – **«110 неологізмів Євромайдану та подій на сході України»**.

Кожна епоха збагачує мову новими словами. У періоди найбільшої активності суспільно-політичного життя та культурного відродження нації приток нових слів особливо збільшується. У нашій країні склалися виключно сприятливі умови для поповнення словникового складу. Ставлення до

неологізмів людей зазвичай різне. Будь-яке нововведення спочатку лякає ще й виводить на певний подив. Проте, якщо є необхідність даного неологізму у мові, слово приживається досить швидко.

Важко передбачити, як складеться доля нових слів. Письменник Антон Санченко сподівається, що деякі неологізми, такі, скажімо, як воєнні новотвори, вийдуть з активного вжитку вже через рік-два, а деякі впевнено закріпляться у нашій мові, переставши бути неологізмами.

Сам факт нових лексичних надходжень у мову є, без сумніву, ознакою її розвитку. Проте надмірне їх уживання у нашому мовленні, є небажаним, оскільки це може призводити до нерозуміння тексту повідомлення споживачем, стати причиною засмічення мови. Мова – це серце, душа нації. Духовне наповнення народу реалізується через мову. І якщо ми дбаємо про високий рівень духовності, кожному з нас слід виважено ставитися до власного мовлення.

Література

1. Зубков М. Українська мова: Універсальний довідник/ Микола Зубков. - Вид. 3-є, виправл. й доп.. - Харків: Школа, 2008. - 492 с. **2. Ладоня І.** Українська мова: Навчальний посібник для студентів вузів I-II рівнів акредит./ Іван Ладоня, - 2-ге вид., перероб. і доп.. - К.: Вища школа, 2001. - 157 с. **3. Мацько Л.** Стилїстика української мови: Підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих навчальних закладів/ Любов Мацько, Олеся Сидоренко, Оксана Мацько; Ред. Л. І. Мацько, - К.: Вища школа, 2003. - 461 с. **4. Українська мова: енциклопедія/ НАНУ; Ін-т мовознавства ім. О.О.Потебні; Ін-т української мови; Редкол.: В.М. Русанівський (співгол.) та ін.. - Вид. 3-тє зі змінами і доп.. - К.: Вид-во "Українська енциклопедія" ім. М.П.Бажана, 2007. - 852 с. **5.** Інтернет-ресурси: <https://www.youtube.com/watch?v=-BxybshGKSo>, <https://www.youtube.com/watch?v=-JpdU4MqWOg>, https://www.youtube.com/watch?v=-.JpdU4MqWOghttps://www.youtube.com/watch?v=Kg9_j_Gt8.**

Сомонов Я.І.

Науковий керівник Куліш М.М.

Рубіжанський політехнічний коледж імені О.Є. Порай-Кошиці
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка

ВЛИЯНИЕ АНГЛИЙСКОГО МОЛОДЕЖНОГО СЛЕНГА НА СЛЕНГ УКРАИНСКОЙ МОЛОДЕЖИ

Изменения в языке, их социальные причины и последствия – одна из интереснейших тем современной лингвистики, в том числе и молодежный сленг, который, по-видимому, был всегда, но сведений сохранилось очень мало. Ведь сленг – это пласт речи и, следовательно, письменно специально не

фиксирувалася. Поэтому, рассказывая о сленге прошлого, приходится опираться на художественную литературу, мемуары и устные воспоминания.

Проникнув во многие сферы языка, сленг становится средством создания своеобразной экспрессии в литературе и кино и, главное, существенной частью повседневного языкового общения. Иногда некорректное использование просторечной и жаргонной лексики может нарушить коммуникацию, обидеть и даже оскорбить собеседника, вызвать определенную реакцию со стороны взрослых. К сожалению, подростки не всегда чувствуют неуместность того или иного словоупотребления. Поэтому изучение молодежного сленга всё ещё остается актуальным не только с сугубо филологической, но и с общественно значимой точки зрения.

Цель исследования - изучение жаргонизации речи студентов «Рубежанского политехнического колледжа имени О.Е.Порай-Кошицы Луганского национального университета имени Тараса Шевченко».

Задачи исследования:

- 1) изучить научные источники о жаргоне;
- 2) провести исследование сленговых слов в речи студентов и причин его появления, предметно - понятийные области, механизм пополнения сленга;
- 3) проанализировать результаты исследования.

Объект исследования – речь студентов «Рубежанского политехнического колледжа имени О.Е.Порай-Кошицы Луганского национального университета имени Тараса Шевченко».

Предмет исследования - молодежный сленг как пласт речи студентов «Рубежанского политехнического колледжа имени О.Е.Порай-Кошицы Луганского национального университета имени Тараса Шевченко».

С учетом поставленных задач была составлена анкета, при обработке которой были использованы такие лингвистические методы как сравнение, сопоставление, обобщение, классификация анализируемого материала, интерпретация; метод количественных подсчетов и сплошной выборки.

Участники анкетирования - студенты 1 и 3 курсов колледжа специальностей: «Обслуживание и ремонт автомобилей и двигателей», «Обслуживание и ремонт оборудования предприятий химической и нефтеперерабатывающей промышленности».

Литература

1. Большой энциклопедический словарь (БЭС). - М., 1991. 2. **Бондалетов В.Д.** «Молодежный жаргон. Что это? Словесный мусор или...?». Язык и образование: материалы 3-й Всероссийской научной конференции "Язык образования и образование языка". - Великий Новгород, 2003. 3. **Борисова Е.Г.** «О некоторых закономерностях современного молодежного жаргона», «Русский язык в школе» - 1981 -№ 3. 4. **Валгина Н.С.** «Активные процессы в современном русском языке». Учебное пособие для студентов вузов - М.:Логос,

2001. 5. **Гуц Е.Н.** «Ненормативные глаголы в ЯКМ современного подростка». «Роль человеческого фактора в языке: Язык и картина мира». Под ред. Б.А. Серебренникова, Е.С. Кубряковой и др. - М.: Наука, 1988. 6. **Крысин Л.П.** «Язык в современном обществе». 8-10 классы. - М.: Просвещение, 1977 7. Лингвистический энциклопедический словарь. Под ред. В.Н. Ярцева. - М., 1990. - 685 с. 8. **Русецкий В. Ф.** Культура речи учителя. Практикум: - Мн.: Университетское, 1999. 9. Интернет-ресурсы.

Тодосова Д.С.

Науковий керівник Кошелева О. Б.

Кремінсько обласне медичне училище

ІВАН ФРАНКО — УКРАЇНСЬКИЙ DOCTOR UNIVERSALIS
ДО 160-Ї РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Актуальність. Чи варто так масштабно і широко ставити сьогодні питання, пов'язане з постаттю Івана Франка? Ми переконані, що не тільки варто, а й конче необхідно. До цього спонукає не тільки поважна ювілейна дата, але й ціла низка інших факторів. Насамперед очевидна для нас всіх істина: пересічний українець, навіть інтелігент, знає про Івана Франка, делікатно кажучи, дуже мало. *Ми більше шанувували його ім'я, а твори читали по діагоналі і тільки на слух сприймали його девізи.* А тому маємо підстави говорити про те, що в силу певних причин, інтелектуальні уроки Івана Франка не були сприйняті в історичному минулому, не засвоєні вони до кінця й сьогодні. Євген Маланюк дуже точно наголошував, що в роки „наших фатальних історичних хиб і національної сліпоти” (йдеться про події поч. ХХ ст. і, я впевнена, і часи сьогодення) „трагічно відчувалася не присутність саме Франка”, що творчий доробок митця „залишається для надто багатьох книгою за сімома печатами, яку мало хто намагається читати”.

Мета виступу:

- привернути увагу молоді до присутності І. Франка в сучасному масмедійному просторі;
- нагадати про багатогранність його таланту, поліфонізм діяльності в різних галузях творчості, культурного і політичного життя на користь України;
- заохотити молодь до прочитання творів митця і спроби осягнути глибину та висоту, передбачливість і пересторогу, які до сьогоднішнього дня живуть у його творах;
- стимулювати молоде покоління українців до самоосвіти і самовдосконалення, до невтомної праці на рідній землі;
- викликати захоплення подивом, гордістю від того, що Іван Франко жив і працював на нашій, українській, землі для слави і майбутнього народу.

Маючи універсальні знання з філософії, історії, літератури, політекономії, соціології, фольклористики, етнографії, вчений сорок років трудився на ниві

рідної культури, написав близько шести тисяч художніх і публіцистичних творів.

Івана Франка називають Титаном праці. Девізом його життя було гасло: «Лиш в праці варто і для праці жить!». Незбагненна працездатність Івана Яковича межувала з подвигом. Франко писав у тюрмах, майже непритомнюючи від голоду; коли боліли очі, писав у затемненій кімнаті; орав цілину літератури і науки й тоді, коли паралізовані руки відмовлялись тримати перо.

Вражає мультлінгвізм і поліглісія Івана Франка. Він знав 14 мов, а перекладав із 48-ми.

Національна ідея та переживання про майбутнє українського народу супроводжувала І.Франка постійно. Він прагнув виростити українців, зробити їх повноправними громадянами самостійної держави.

Висновки. Ці побіжні нотатки не можуть претендувати на вичерпність і всебічне висвітлення в постановці надто широкого питання. Нашим завданням було акцентувати увагу на постаті Івана Франка, цього рідкісного у світовому контексті й унікального в українській історії прикладу універсального генія, який жив і працював на нашій землі; закликати молоде покоління через прочитання Франка до усвідомлення необхідності наполегливо працювати, щоб утвердити свою самостійність; здобувати ґрунтовну освіту, але не забувати свого коріння; вільно розмовляти багатьма мовами, проте найбільш шанувати свою; національно самостверджуватись...

Література

1. Богдан Тихолоз. ІВАН ФРАНКО — DOCTORUNIVERSALIS (секрети успіху). Онлайн - журнал Наукового товариства ім. Т. Шевченка. **2. Григорій Мусієнко** Всеукраїнський загальнополітичний освітянський тижневик «Персонал». - №29.- 2006р. **3. Погребенник В.** Іван Франко: унікальні виміри таланту// Українська мова та література. - №43-44ю- 2005р. **4. Ошибка! Недопустимый объект гиперссылки..** Іван Франко очима сучасного читача. Соціологічна розвідка.

Щербакова С.С.

Науковий керівник Королишина Л.А.

Лисичанський ордену Трудового Червоного Прапора гірничий технікум

ОБЕРЕГИ – ПРАДАВНІ СИМВОЛИ-ЗАХИСНИКИ

Обереги – наші прадавні добрі символи-захисники, знаки віри у вище заступництво. Символи-обереги втілювались у побутових речах, їх шанували, про них склали легенди. Вишитий рушник, вишита сорочка, писанка, лялька, віночок, калина, верба, лелека – без них важко уявити нашу Україну. Саме з оберегів починається для кожного Батьківщина.

Одяг, взуття та прикраси – найнеобхідніші предмети в повсякденному житті людини. Однак вони виконували не лише практичну, але й не менш важливу символічну роль. В давніх віруваннях обереговим елементам надавали особливого значення. Зокрема це стосувалося прикрас, оздоблень і вишивки. Скажімо, коралі, каблучки, вінки, зрештою, вишивка на подолі сорочок та блуз, рукавах, комірі – не просто прикраси, а насамперед охоронне коло, яке мало забезпечити людину від злої сили.

Для сучасної людини сорочка є предметом одягу та естетичним фактором. У давніші ж часи вона мала й певну магічну функцію. Увесь процес, пов'язаний з виготовленням сорочок, їх одяганням і носінням, супроводжувався цілісною системою чітко визначених дійств і обрядів, окремі елементи яких дійшли і до наших днів.

На особливу увагу заслуговує "вінчальна сорочка". Кожна дівчина заздалегідь запасалася нею. "Вінчальну сорочку" зберігали протягом усього життя, зодягаючи її лише на великі свята чи урочисті події. Зазвичай, коли дівчина виходила заміж, то мала виготовити не менш 10-12 святкових і повсякденних сорочок, що засвідчувало її особливу вдатливість і працьовитість.

Сорочка, отже, традиційно виконувала подвійну функцію – побутову й оберегову. Всім нам відомий вислів, який дійшов з глибини століть: якщо людині порщастило уникнути явної небезпеки, то казали, що вона в сорочці народилася.

Сподіваюся, не буде перебільшенням чи національним самовихваленням, якщо скажу: в жодного народу не було такої величезної пошани й любові до жіночої прикраси – намиста, як в українок.

Не було в Україні дівчини, котра хоч би в якій скруті жила, не мала власного намиста (коралів). Намисто мало подвійну функцію: магічну й естетичну. Роз'єднувати їх – означало б нехтувати давньою національною традицією; магічні й естетичні чинники настільки взаємопов'язані, що важко, а то й неможливо розмежувати їх.

За українським звичаєм, кожна дівчина й жінка постійно носили намисто, особливо коли виходили на люди. Що пишнішим, барвистішим, із більшою кількістю разків було намисто, тим магічнішим вважалося воно. З намистом пов'язано чимало вірувань. Якщо розірвався разок коралів, то це віщувало лиху долю або нещастя. Тому кожна власниця постійно стежила за намистом, зберігала його в найпочеснішому місці, як найдорожчий скарб.

Либонь, кожному з нас відомий вислів: "Стати під вінець" – себто поєднати свої долі. Але слово "вінець" (вінок) має значно ширше значення. Його символічна роль сягає глибини сторіч. Форма кола-вінця присутня майже в усіх обрядових виробках.

Не випадково дівчата напровесні, влаштовуючи веснянково-гаївкові забави, плели з живих квітів вінки і прихорошували ним голову, щоб у такий спосіб відвернути від себе "недобре око" і "лиху силу". З цією метою дівчата

завжди, входячи "на люди", зодягали віночки, як і каблучку, що також є своєрідним колом-оберегом.

Цей атрибут використовували також й у весільному обряді. Вінком, спленим із колосся, завершували і жнива. Але чи не найцікавішим обрядом було іменне дійство "Вінець".

Обрядовий вінок мав постійно стояти на покуті, допоки в родині жили батько чи мати. Очевидно, звідси й відомий вислів: "Вінець – ділу кінець", тобто виконаний батьками однобічний обов'язок – виховати і вивести в люди своїх дітей. Як бачимо, вінок традиційно виконував двоєдину функцію: оберегову й ушанівну.

Ще древні римляни і греки обмінювалися обручками при укладанні шлюбу. У ті часи весілля не завжди було союзом з любові, часто це була вигідна угода, яку уклали між собою знатні багаті сім'ї. Тоді обручка ставала заставою, вона затверджувала непохитність намірів нареченого.

З часом на місце розрахунку і формальності прийшли любов і романтика. Разом із тим і обручка набула іншого сенсу. Незаміжній дівчині, котра прийшла як гість на чийсь весілля, слід обов'язково постаратися доторкнутися до обручки нареченого або нареченої. Тоді її власне весілля не змусить на себе довго чекати.

Здавна вважали, що обручки мають певну надприродну силу, тобто є оберегами, тому їх часто використовували для лікування (хворі місця промивали водою, настоєюною на обручці).

Оберегів в українського народу існувало дуже багато. Усі ці речі на перший погляд, такі несхожі між собою, об'єднувала віра наших предків у їх добродійну магічну силу.

Література:

1. Антонович С. А., Захарчук-Чугай Р. В., Станкевич М. Є. «Декоративно-прикладне мистецтво» — Львів: Світ, 1999. 2. Гасюк Е. О. Художнє вишивання. Альбом. — Київ: Вища школа, 1984. 3. Кара-Васильєва Т. Українська вишивка. Альбом. — Київ. Мистецтво, 1993. 4. Кравець О. М. Сімейний побут і звичаї українського народу. — К., 1996. 5. Наулко В. І., Артюх Л. Ф., Горленко В. Ф. та ін. Культура і побут населення України. — К., 1993.

Усов Д.О.

Науковий керівник Гудкова І.В.,

Лисичанський орден Трудового Червоного Прапора гірничий технікум

БОКС – ШКОЛА ЖИЗНИ

Бокс – это контактный вид спорта, единоборство, в котором спортсмены наносят друг другу удары кулаками в специальных перчатках. Самые ранние свидетельства подобных состязаний запечатлены ещё на шумерских, египетских

и минойских рельефах. Турниры по кулачным боям, напоминающим бокс, проходили ещё в Древней Греции. По-настоящему бокс стал спортивным единоборством в 688 году до н.э., когда кулачные бои были впервые включены в программу античных Олимпийских игр. Современный бокс зародился в Англии в начале XVIII века.

Бокс - один из самых популярных видов спорта в современном мире. Для его любителей это не только спорт, это стиль и образ жизни. Настоящий боксер должен обладать жестким, сильным характером и иметь большую силу воли. В то же время бокс - это не агрессия, а способ совершенствования собственного характера, своего отношения к жизни, укрепления духа.

Бокс в Украине является чрезвычайно популярным видом спорта – Спортом №1 наряду с футболом. Здесь родились и выросли такие знаменитости, как братья Кличко и Василий Ломаченко.

В Украине бокс пользуется немалой популярностью среди молодежи, вызывает у нас большой интерес. В Лисичанске действуют несколько школ по боксу. Одна из них – школа высшего спортивного мастерства, главным тренером которой является Андрей Чернышов. На занятиях, которые проводит тренер, царит благоприятная дружеская атмосфера, ребята проявляют большое рвение и усердие на тренировках, с большим упорством выполняют упражнения. Со своей стороны тренер находит к каждому из них индивидуальный подход и стимулируют их, поощряя их достижения.

Главный тренер школы Андрей Чернышов рассказывает, что в школе обучаются 35 человек, среди которых ребята различных возрастных групп. «В основном, школу посещают ребята от 7 до 30 лет, - говорит Чернышов- Ребята очень активные, талантливые. Тренировки для начинающих проходят через день, а остальные тренируются ежедневно. К каждому из них мы стараемся найти индивидуальный подход». Школа в настоящее время она располагается в доме №94 по проспекту Ленина.

«Бокс - это спорт не для всех, - уверен Чернышов . - В нашу школу мы берем всех желающих, оцениваем их физические данные и желание заниматься боксом, но нередко бывает, что человек приходит, не справляется и уходит».

Я тоже посещаю эту школу уже два года. Принимал участие во многих соревнованиях. Имею награды. 3-4 марта 2016 года состоялись областные соревнования в городе Кременное. В них принимали участие города Луганской области: Лисичанск, Северодонецк, Старобельск, Рубежное и другие. В

соревнованиях выступали более ста боксеров в различных весовых категориях. Я завоевал медаль за занятое второе место в весовой категории 54 килограмма. Проведено мной было два боя. Мои соперники были из Старобельска и Лисичанска. Соперник из Лисичанска Ярослав Деревянко, он занял 4 место в чемпионате Украины 2016 года. Для меня такой соперник – это большая честь, и еще это школа приобретения нового опыта, опыта держать удар.

Я учусь в горном техникуме на первом курсе. В музее техникума есть стенд о выдающихся спортсменах, боксерах. Среди них Николай Дудукин, 1984 года рождения, в 1999-2003 обучался в техникуме. Он мастер спорта по боксу. Принимал участие во многих соревнованиях. Александр Мудраченко – известный боксер города Лисичанска, мастер спорта. Был чемпионом Украины среди юниоров. Александр был участником чемпионата мира по боксу в 2000 году в Будапеште, он занял четвертое место.

Я заинтересовался боксом в возрасте 14 лет, потому что мой отец, дед и прадед занимались боксом. Отец много мне рассказывал о боксерских состязаниях. Он занимал в юности призовые места. Я решил пойти в школу бокса. Меня туда привел мой друг, который занимался там уже несколько лет. Наш тренер научил меня многому: стойке, дыханию, правильному удару и самое главное – держать удар. Держать удар нужно не только в боксе, но и в жизни, в переносном, конечно, смысле. Я имею в виду, что нужно быть твердым, решительным, уметь окончательно сказать «нет». Такие качества необходимы каждому человеку.

Желаю вам всем научиться держать удар в жизни. В современных условиях кризиса в Украине это необходимо.

ЗМІСТ

НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРИОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

БІЛОВОЛ Я.С.	
СИМВОЛІКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ	3
ЖОСС Р.В.	
КРИВАВЕ ОБЛИЧЧЯ ВІЙНИ	6
ЗАРЕЧНА В.В.	
ВІДОМІ ЗЕМЛЯКИ	8
КОШАН М.О.	
ТРИСТА УКРАЇНСЬКИХ СПАРТАНЦІВ	10
ПАВЛОВА О.О.	
УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА КУХНЯ	12
ПИЛИПЕНКО О.С.	
НАШІ ГЕРОИ	14
СИДОРЕНКО В. В.	
ПАТРИОТИЗМ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ	16
ТЮЛЕНЄВА К.О.	
ДУХ НАЦІЇ	17
ШЕХОВЦОВ А.О.	
ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР УКРАЇНИ - СВЯТИНЯ НАШОГО НАРОДУ	19

МОРАЛЬНО-ЕСТЕТИЧНЕ ТА ФІЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ

БАСВА А.В.	
ФИЗИЧЕСКОЕ ВОСПИТАНИЕ КАК СРЕДСТВО ЗДОРОВОГО ОБРАЗА ЖИЗНИ	22
БЄЛОУСОВ С.С.	
ПРОБЛЕМА КОМПЬЮТЕРНОЙ ЗАВИСИМОСТИ У МОЛОДЕЖИ	24
БУТ А.І.	
СКОЛЬКО НУЖНО СТУДЕНТУ ДЛЯ «ВЫЖИВАНИЯ»?	27
ГРИЦАЙ С.О., ФЕДОРОВ О.С.	
СПОРТ В РУБЕЖНОМ. КАК ВСЕ НАЧИНАЛОСЬ	28
ГРУЗИНА К.Ю.	
ФОРМИРОВАНИЕ ТОЛЕРАНТНОСТИ В УСЛОВИЯХ СТУДЕНЧЕСКОГО САМОУПРАВЛЕНИЯ	32
ЗУБКО Г.С., МАЖУГА О.В.	

ТЕМА КОХАННЯ У ТВОРЧОСТІ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ	35
ПЕТУХОВА М.Р.	
ОКАЗІОНАЛІЗМИ ЯК ЗАСІБ ВИРАЗНОСТІ ХУДОЖНЬОГО МОВЛЕННЯ	38
СВІЧКАР Г.В.	
НЕОЛОГІЗМИ ПОСТ-МАЙДАНУ	39
СОМОНОВ Я.І.	
ВЛИЯНИЕ АНГЛИЙСКОГО МОЛОДЕЖНОГО СЛЕНГА НА СЛЕНГ УКРАИНСКОЙ МОЛОДЕЖИ	42
ТОДОСОВА Д.С.	
ІВАН ФРАНКО — УКРАЇНСЬКИЙ DOCTOR UNIVERSALIS	44
ЩЕРБАКОВА С.С.	
ОБЕРЕГИ – ПРАДАВНІ СИМВОЛИ-ЗАХИСНИКИ	45
УСОВ Д.О.	
БОКС – ШКОЛА ЖИЗНИ.....	47

ДЛЯ ЗАМІТОК

Укладач: Хохлова О.І.

Відповідальний за випуск: Хохлова О.І., Проскурніна І.М.

Підписано до друку «__» _____ 2016 р.

Тираж 20 екз.

Ротапринт РПК, 93003, м. Рубіжне, пров. Клубний, 12

Формат60*84/16

Печатн. Арк. _____